

TERAŻNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa
Przenumerata \$1.00 (5 Złotych) Rocznie.

EPIFANIA.

Pan Jezus Chrystus.... ma sędzić żywych i umarłych w Jego Epifanii i Królestwie. - 2Tym. 4: 1.
(Przedruk z numerów 5, 33 i 47; P 1929, 182.)

WYRAŻENIE "Drugie Przyjście" używane jest w ścisłym i szerszym znaczeniu. W ścisłym znaczeniu wyrażenie to oznacza przybycie Pana naszego na ziemię podczas Jego powrotu z nieba. W szerszym znaczeniu wyrażenie oznacza cały 1000 letni okres Jego drugiego przebywania na ziemi. W szerszym znaczeniu słowa, Jego Drugie przyjście postępuje przez trzy stadia, określone w greckich słowach parouzja (obecność), epifania (jasne świecenie, okazanie się) lub apokalypsis (odkrycie, odsłonięcie), oraz bazyleia (królestwo). Trzy te słowa: parouzja, epifanea i bazyleia mogą być trafnie użyte na określenie trzech stanów Drugiego Przyjścia Pana, ponieważ wyrazy epifanea i apokalypsis, jako wykazuje nasz pastor, są równoznaczne, gdy użyte są w związku z drugim okresem drugiego pobytu Pana naszego na ziemi. W naszym tekście w biblii polskiej wyraz epifanea jest przetłumaczony sławne przyjście, a wyraz bazyleia królestwo. Dla wygody zastąpimy grecki wyraz epifanea spolszczonym wyrazem epifania. Temat ten przy pomocy Pańskiej pragniemy omówić tutaj ku naszemu zbudowaniu.

(2) W piśmie wyraz epifanea używany jest w dwóch znaczeniach. Pierwszym z tych znaczeń jest okazanie się osób, rzeczy i zasad przez Prawdę świecąca z osobliwą jasnością. Drugim znaczeniem jest okres czasu podczas Drugiego Przyjścia, w którym, przez błyszczenie Prawdy z osobliwą jasnością, Jezus okazuje się jako obecny światu i Wielkiemu Gronu jako takiemu. Pewne dowody i objaśnienia tych definicji będą na miejscu.

(3) Okazanie się osoby, rzeczy lub zasady przez Prawdę świecąca z osobliwą jasnością może nastąpić w okresie innym niż Epifania. Widać to ze słów św. Pawła (2 Tym. 1: V, 10), które w tych wierszach wykazują nam, że Jezus sprawił, aby plan i łaska Boża, poprzednio utworzone, stały się widzialnymi w czasie, gdy On przez swoje, nauki został nam wyraźnie przedstawiony jako Zbawiciel. Przez swoje zniesienie zasługą śmierci i przez swoje uczynienie czystego żywota i nieśmiertelności przez Ewangelię, Prawdę, uczynił On Epifanię, objawienie planu i łaski oraz Siebie Samego, jako Czynnika tego planu i łaski. Tak tedy ustęp ten nie tylko dowodzi, że nasze pierwsze określenie słowa epifanea jest prawdziwe, lecz również świadczy, że jako działalność, w odróżnieniu od okresu, który nazywamy Epifanią, może być uczyniona w rozmaitych okresach. Dla-

tego wszelkie okazanie się osoby, rzeczy lub zasady przez jasne świecenie Prawdy w jakimkolwiek czasie - naprzykład w końcu Wieku Żydowskiego (2 Tym. 1: 9, 10) lub w końcu Wieku Ewangelicznego (Tyt. 2: 13) oznaczone jest wyrazem epifanea. W tym swoim pierwszym znaczeniu epifanea użyte jest również i w innych ustępach. (2 Tes. 2:8; 2 Tym. 4:8). Czasownik epifanio, od którego epifanea pochodzi, ma to samo znaczenie, oczywiście w formie czasownikowej, co pierwsze określenie epifanei podane powyżej. Widać to z czterech przykładów, w których ten czasownik grecki zachodzi w Nowym Testamencie - Łuk. 1:79; Dz. Ap. 27:20 (gdzie wzmianka odnosi się do światła naturalnego); Tyt. 2:11; 3:4.

(4) Drugim określeniem epifanei jest drugi okres albo stan Drugiego Przyjścia Pana naszego. Nasz tekst (2 Tym. 4: 1) jest bardzo wyraźny na tym punkcie. Nie tylko wysłowienie przy jego ukazaniu się (epifanii) dowodzi tego, lecz współrzędne użycie bazylea, Królestwo jako okresu, wskazuje, że wyraz epifanea użyty tutaj oznacza okres czasu podczas Drugiego Przyjścia Pana naszego. Upomnienie św. Pawła do Tymoteusza (1 Tym. 6:14), który stoi tutaj jako przedstawiciel nauczycieli Kościoła przez cały Wiek Ewangeliczny, także używa wyrazu epifanea w znaczeniu tego okresu, który jest drugim stadium Drugiego Przyjścia Pana naszego: Słudzy Prawdy muszą "zachowywać przykazania", być posłuszni, aż do Epifanii, granicy ich

przebywania na ziemi.

(5) Według pierwszego określenia tego wyrazu możemy widzieć trafność w okazaniu Swojej obecności przez jasne świecenie Prawdy Maluczkiemu Stadku w ciągu Parousji. Zaczęło się to w roku 1876, jak był powiedział, że zacznie się wkrótce po Parousji, która weszła w październiku, 1874 (Zobacz "Powrót Pana Naszego" stronica 44). Jest to zgodne z jego myślą, że Parousja przeznaczona była dla umyślnej korzyści Kościoła, aby każdy członek Maluczkiego Stadka nauczył się podczas Parousji, przez jasne świecenie Prawdy Żniwa, o obecności Pańskiej w Jego Drugim Przyjściu.

(6) Jako okresy Parousja i Epifania zachodzą jedno w drugie, coś na wzór tego, w jaki od roku 1874, aż dopóki ostatnia spłodzona z ducha osoba nie opuści ziemi. Wiek Ewangeliczny i Tysiąclecie zachodzą jeden w drugi. Począwszy od pierwszego uderzenia Jordanu, Parousja i Epifania zaczęły zachodzić jedna na drugą, a do 16 października

UMIĘJŃNI I UTWIERDZENI W TERAŻ-
NIEJSZEJ PRAWDZIE. — 2. PIOTRA 1:12.

DWUMIESIĘCZNIK

Tom XII- Listopad, 1933 No. 6

A. D. 1933 — A. M. 6062

Epifania	82
Epifania dla świata i W. Kompanii.....	83
Rozłączenie Malucz. St. i Wielk. Grona.....	84
Bereañskie Pytania do powyższego prz.....	85
Młodociani święci	86
Praca Młodocianych świętych	88
Nagrody dla Młodocianych świętych	89
Nagrody ich po Tysiącleciu.....	89
Pytania Bereañskie.....	90
Nasza Statystyka Wiecz. Pańskiej z r. 1933....	91
Odpowiedzi na Pytania.....	91
Spis Przedmiotów w Ter. Prawdzie	94

"OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NA-
DZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BO-
GA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA
CHRYSTUSA" — TYTUS 2:13.

1916 Parausja zupełnie się skończyła. Ktoś może zapytać dlaczego ustalamy tę datę jako koniec Parousji. Odpowiadamy: z dwóch przyczyn: (1) W dniu tym Pastor nasz opuścił Betel po raz ostatni i faktycznie zdał władzę nad główną kwatera i nigdy już jej ponownie nie objął. (2) W dniu tym przewodnicy Lewitów w Ameryce i w Anglii zaczęli jako tacy zajmować silne stanowisko jedni przeciw drugim. W Betel dnia tego Pastor nasz spędził kilka godzin starając się pojednać Braci Rutherforda i McMillana z bratem Rockwellem. Jak późniejsze wypadki licznie dowodzą, pojednania tego nie osiągnięto. Wypadki te dowodzą raczej, że pierwsi są lewickimi wodzami przejściowych Merarytów, a ostatni wodzem przejściowych Gersonitów. W tym samym dniu w Anglii Brat Hemery i sześciu starszych popierających go wystąpili nieprzejednanie przeciw bratu Shearn'owi i dziesięciu starszym popierającym go w jego zabiegach, aby odrzucić na bok kontrolę Pastora nad sprawami w londyńskim Przybytku i jego pastoralnego asystenta, brata Hemery. W dniu tym siedmiu starszych zmówiło się przeciw przysłanym im propozycjom Brata Shearn'a przez wszystkich jedenastu, a uczyniło to w ostatecznym liście wysłanym w tej sprawie. Późniejsze wypadki licznie dowodzą, że brat Hemery jest przewodnikiem przejściowych Merarytów Brytyjskich, a brat Shearn przewodnikiem przejściowych Gersonitów Brytyjskich. Następnego dnia, 17 października 1916, Pastor nasz starał się pojednać braci Sturgeona i Holmesa w Detroit. Późniejsze wypadki dowodzą, że pojednanie nie zostało osiągnięte. Istnieją dobre powody do przypuszczania, że Brat Sturgeon jest przewodnikiem przejściowych Lewitów Kaatyckich. Trudności pomiędzy tymi wszystkimi przewodnikami Lewickimi były wynikiem ich szukania przewodnictwa jeden przeciw drugiemu, niezbożna ambicja szukania władzy. Październik 16 i 17, 1916, zdają się być datami, w których przewodnicy Lewicy zrobili to, co ich wysunęło jako takich, a przeto uważamy, że z pierwszą z tych dat Parausja jako okres zakończyła się i że od tej chwili znajdujemy się w Epifanii, kiedy już jeden okres na drugi wcale nie zachodzi.

(7) Chociaż wyraz Epifanija, gdy użyty w znaczeniu okazania się osób, rzeczy lub zasad może być użyty do scharakteryzowania aktów Wieków Ewangelicznego i Tysiąclecia, jak również aktów innych okresów, to jednak w znaczeniu drugiego okresu Przystąpienia Pana naszego ograniczony jest do czasu pomiędzy Parousją a Bazyleą. Jest on użyty na oznaczenie okresu wielkiego utrapienia, czasu Ucisku. Pomnąc, że epifanija i apokalypsis są jednym i tym samym czasem i że okres ten jest dla dobra Świata i Wielkiego Grona - to jest, że Pan Jezus w okresie tym okazuje im obecność Swoją w ich sprawach możemy od razu widzieć, iż Pismo naucza, że Epifanija, jako okres jest Czasem Ucisku. Ustępem odnoszącym się do tego jest Łuk. 17:28-30. Sodoma wyobraża Chrześcijaństwo, a Lot przedstawia Wielkie Grono. (Obj. 11:8; 2Piotr. 2:7). Ogień i siarka przedstawiają tutaj kompletne zniszczenie Chrześcijaństwa (Juda 7), które nastąpi w wielkim strapieniu. (Obj. 16:18-20; 19:20). Uwaga Jezusa w wierszu 30, że pozafigura deszczu ognia i siarki na Sodomę nastąpi w dniu, w którym Syn człowieczy zostanie objawiony, dowodzi, że będzie On objawiony, to jest okaże się w Czasie Ucisku. Dlatego Epifanija jako okres jest okresem wielkiego ucisku, a zaczęła się od walki szarpanej na zachodnim froncie bojowym 21-go września 1914 podczas wojny światowej, która jest pierwszą częścią wielkiego ucisku, albowiem tylko w narodach, które przystąpiły do walki transzowej w dniu 21-ym września 1914, w pierwszym dniu siódmego miesiąca księżycowego, zaczęło się osłabianie narodów, jako pierwsza część zniszczenia Chrześcijaństwa. Dlatego żyjemy teraz w Epifanii, która prawdopodobnie potrwa jeszcze pewną liczbę lat.

EPIFANIA DLA ŚWIATA I DLA WIELKIEJ KOMPANII.

(8) Epifanija jako okres nie jest umyślnie przeznaczona dla sprawy Kościoła w ciele. Parausja została prze-

znaczona specjalnie dla Kościoła; w ciągu tego bowiem czasu ostatni członkowie przyszłej Oblubienicy zostali wszyscy hojnie pobłogosławieni przez Prawdę Żniwa poznaniem obecności Pana jako jej Oblubieńca, Żniwiarza i Króla i łaską błogosławienia jeden drugiego specjalnymi Prawdami Żniwa. Nie oznacza to, że Kościół nie będzie mieć pracy ani łask w ciągu Epifanii, gdyż w tym czasie otrzymuje on wielkie łaski, i pełni niektóre ważne prace, lecz znaczący raczej, że okres ten przeznaczony jest na sprowadzenie pewnych błogosławieństw dla drugich, w podawaniu których Maluczkie Stadko bierze udział. Lecz Prawdy, jakie otrzymuje i prace, jakie czyni w czasie Epifanii, są stanowczo niższe od tych w czasie Parousji, i mają one na celu to, aby Kościół stał się błogosławieństwem dla Wielkiego Grona, jako takiego, i aby pomóc światu podczas ucisku, by się przygotował na przyjęcie swego Króla i Jego Królestwa.

(9) To sprowadza nas do rozpatrzenia specjalnej pracy Pana naszego w Epifanii, w której to pracy Maluczkie Stadko ma łaskę brać udział. W czasie tym Pan nasz wykonuje pracę osobliwą względem zarówno Świata, jak i względem Wielkiego Grona. Część tej pracy już zrobił, reszta pozostaje do zrobienia. Co się tyczy świata, to Jego praca na czas Epifanii jest podwójna: (1) Jego rozłączenie świata na dwie klasy: Konserwatystów i Radykałów: i (2) Jego Objawienie się Światu jako obecnego w Jego Drugim Przybyciu, jako Zburzyciela Imperium Szatana i Ustanowiciela Królestwa Bożego. ("Powrót Naszego Pana" stronica 16-21; 41-44). W odniesieniu do Kościoła praca Pana naszego w czasie Epifanii też jest podwójna: (1) Rozłączenie Kościoła na dwie klasy: Maluczkie Stadko i Wielkie grono, i (2) objawienie się Go Wielkiemu Gronu jako takiemu, jako obecnego w Jego Drugim Przyjściu w roli ich Oczyszciciela i Wybawiciela. - "Powrót Pana Naszego", stronicie 37-40.

(10) Bliższe zbadanie Jego pracy na czas Epifanii względem Świata i względem Wielkiego Grona powinno okazać się błogosławieństwem dla nas, dlatego podajemy nieco szczegółów o obydwóch postaciach tej pracy Epifanii. Powyżej powiedzieliśmy, że Pańską pracą w Epifanii względem Świata było Jego rozłączenie go na dwie klasy: Konserwatystów i Radykałów. Praca ta zaczęła się od pierwszego uderzenia Jordanu, w Jesieni 1914, i postępowała przez drugie uderzenie Jordanu, poczynając od Jesieni 1917. Podział tych klas jest teraz powszechny na świecie. Każdemu z nas znany jest fakt, że wojna, przez narażenie na niebezpieczeństwo istnienia rozmaitych narodów, ostatecznie lecz chwilowo scementowała radykałów i konserwatystów w jedną klasę w każdym kraju zamieszkanym w wojnę. Lecz przez pierwsze uderzenie Jordanu, (które wyjawilo złe postęпки tych, co rościli sobie prawo do wykonywania władzy na mocy prawa Boskiego, i które dało dowód, że ci, którzy rośli sobie takie prawo do władzy, odpowiedzialni byli za wojnę i jej straszna skutki), ludzie zaczęli dzielić się stopniowo na dwie grupy społeczne: Radykałów i Konserwatystów. Drugie uderzenie nie Jordanu miało ten skutek, że pogłębiło rozdwojenie. W następstwie tych dwóch uderzeń ludzie wszędzie, w każdym kraju na świecie, podzieleni są na Radykałów i Konserwatystów. **NIE MOŻNA ZAPRZECZYĆ FAKTU, ŻE DOWODY TEGO PODZIAŁU ISTNIEJĄ NA WSZYSTKIE STRONY!** Zatarg pomiędzy tymi dwoma klasami wstrząsa ustrojem społecznym wszędzie. Każda gazeta daje nam świeży dowód faktu, że podział ten istnieje. **FAKT TEN PRZETO ŚWIADCZY. ŻE JORDAN OTRZYMAŁ OBA UDERZENIA!** Powtórzmy myśl, że powszechny zatarg między tymi dwoma klasami dowodzi, iż Jordan otrzymał oba swoje uderzenia.

(11) Oba te uderzenia nastąpiły przed ukończeniem się wojny, a od końca wojny uderzenia Jordanu nie było. Ponad wszelkie zaprzeczenie celem uderzenia Jordanu było osiągnięcie podziału pomiędzy ludźmi. Ponieważ są podzieleni. Jordan musiał być uderzony, a zatem nie ma potrzeby uderzenia Jordanu w przyszłości. Wobec tego niezbitego faktu, że ludzie teraz są podzieleni chcemy zapy-

tać. Braci Sturgeona i Olsona oraz ich zwolenników, a także P. B. I. i jego zwolenników: Dlaczego głoszą oni przyszłe pierwsze uderzenie Jordanu? JEŻELI LUD JEST PODZIELONY, TO DLACZEGO UDERZAĆ GO W CELU PODZIELENIA? Wobec tych faktów, czy owi bracia nie powinni lepiej przyjść do wniosku, że uderzenie Jordanu, jakie oni głoszą, musi być odmienne od któregośkolwiek z wyobrażonych przez Eliazowe i Elizeuszowe uderzenie Jordanu i że w następstwie tego popełniają błąd w tym przedmiocie? Lub czy nadal trzymać się będą błędu, zwodząc dalej siebie samych i swoich naśladowców, aby się wraz z nimi przebudzić ku temu większemu smutkowi i zawodowi? Spodziewamy się, że tak nie będzie.

(12) Wnioskujemy z powyższej dyskusji, że pierwsza część pracy Pana naszego na czas Epifanii względem świata, podział ludzi, jest dokonana. Ten podział ludzi ma na celu utworzenie drogi Armagedonowi, wielkiemu trzęsieniu ziemi i ogniovi, przez które drugi cel Jego pracy Epifanii będzie osiągnięty - to jest okazanie się Jego samego w Drugim Przybyciu do Świata, jako Zburzyciela Imperium Szatana i Ustanowiciela Królestwa Bożego. Już wśród pierwszego uderzenia Jordanu wojna wspomniana była przed Światem przez klasę Eliasza jako powód Powrotu Pana na ziemię i obalenia przez Niego Imperium Szatańskiego. Znaki czasów, jakie wspomniano, charakterystyki wojny, na jakie wskazywano i prorocтва Biblijne, jakie przytaczano i objaśniono jako stosujące się do tych rzeczy, przekonały niektórych na świecie, że Pan obecny był jako Zburzyciel Imperium Szatana. Jednakże wojenna strona strapienia nie była dosyć wyraźna ani gruntowna, aby przekonać umysły całego świata, a nie tylko umysły wielkiej części świata. Figuralne trzęsienie ziemi i ogień będą potrzebne, aby wszyscy uznali ten fakt i świat szybko zdąży w kierunku Armagedonu, chociaż spodziewamy się, że przyjdzie do załatwienia spraw i rzecz odwleknie się jeszcze do kilku lat. Lecz przyjdzie napewno i w końcu przez swoje straszne uciski i przez zniszczenie istniejącego ładu okaże Światu Pana obecnego w Jego Drugim Przyjściu, jako Zburzyciela Imperium Szatańskiego i Ustanowiciela Królestwa Bożego.

(13) Pismo (2 Tesal. 1: 7, 8) znane nam wszystkim dowodzi tego faktu: "Pan Jezus objawiony będzie (okazany jako Zburzyciel Imperium Szatana) z nieba (w Swoim Drugim Przyjściu) z aniołami mocy jego (czynnikami gniewu, którymi w wojnie były potężne armie ze swoimi niszczyielskimi przyrzadami, oraz głód i zarazy, którymi w rewolucji będą lojalne i buntujące się armie, głody i zarazy, a którymi w anarchii będą żywioły posłuszne prawu i kierujące się bezprawiem, oraz głodu i zarazy) w ogniu płomiennym (nie w niebie, lecz w strasliwym ucisku świata okaże się On jako obecny i obalający Imperium Szatana) oddając pomstę (żądając, zapłaty) tym, którzy Boga nie znają (świat) i tym, którzy nie są posłuszni (Wielkiemu Gronu, które lekceważy i jest nieposłuszne swojemu Wysokiemu Powołaniu Przymierza) Ewangelii Pana naszego Jezusa Chrystusa." Ukarani i upokorzeni niezrównanym utrapieniem, i gdy z uległością zajmą się Poselstwem Pana, wyjaśniającym rodzaj i cel ucisku, poznają gniew wylewany na nich, jako rzecz będącą w związku z obaleniem Imperium Szatana i konieczną do wprowadzenia Królestwa Bożego, oraz przygotowania ich na powitanie posłuszne, z nadzieją i radośnie Pomazańca Pańskiego jako ich Króla. Po osiągnięciu tego praca Pańska Epifanii względem Świata będzie skończona. Tak patrząc na pracę Pana naszego względem Świata podczas Epifanii, widzimy, że rozłączenie się Radykałów i Konserwatystów i okazanie się Jego samego im przez utrapienia, jako Zburzyciela Imperium Szatana i Ustanowiciela Królestwa Bożego są błogosławieństwami dla Świata.

ROZŁĄCZENIE MALUCZKIEGO STADKA I WIELKIEGO GRONA.

(14) Jak widzieliśmy w związku z pracą Pana na czas Epifanii względem Świata, że najpierw jest podzielenie świata na dwie klasy i okazanie się Pana Światu, tak w pra-

cy Pana względem Wielkiego Grona na czas Epifanii jest pierw odłączenie Wielkiego Grona od Maluczkiego Stadka, a potem okazanie się Tego Wielkiemu Gronu. Zbadajmy kilka szczegółów prac Epifanicznych Pana naszego względem Wielkiego Grona.

(15) Pierwszą z nich jest odłączenie Maluczkiego Stadka od Wielkiego Grona. Z punktu widzenia obrazu Kapłanów i Lewitów, rozłączenie to zaczęło się w początkach stycznia 1917, lecz z punktu widzenia obrazu Eliasza i Elizeusza, posłannictwa do Nominalnego Izraela Duchowego, zaczęło się w lecie 1917. Ponieważ fakty tego drugiego obrazu są nam wszystkim lepiej znane, omówimy je tutaj. Bez zaprzeczania, z wyjątkiem przewodników i kilku innych zwolenników wśród klas Eliasza i Elizeusza wielka zgoda panowała w ludzie Pańskim w obydwóch klasach aż do lata 1917 roku. Bez zaprzeczenia w lecie 1917 roku niezgoda zakradła się pomiędzy ludem Pańskim i podzieliła go na prawo i na lewo. Teraz podział jest powszechny. Do grudnia 1919 roku od 7, 000 do 10, 000 ludzi zerwało swój stosunek z Towarzystwem. Każdy musi przyznać, że większy podział nastąpił pomiędzy ludem Bożym niż kiedykolwiek indziej podczas Przesiewań Żniw. TO ROZŁĄCZENIE SIĘ JEST NIEWĄTPLIWIE PODZIAŁEM POZAFIGURALNEGO ELIASZA I ELIZEUSZA. Chcemy zapytać naszych drogich braci w P. B. I. oraz ich stronników, a także Braci Sturgeona i Olsona oraz ich stronników, wobec ich nauk o przyszłym uderzeniu Jordanu, jak mogą oni pogodzić fakt, jakiego Biblia naucza, że będzie niezamącona zgoda pomiędzy pozasymbolicznym Eliazem i Elizeuszem od ich przybycia do Jordanu, w październiku 1914 aż do czasu jakiegoś po pierwszym uderzeniu Jordanu, z faktem istnienia największej niezgody i podziału pomiędzy ludem Bożym po tej dacie i przed ich przyszłym uderzeniem Jordanu? Czy fakt ten nie dowodzi niezbicie, że ich założenie rzeczy sprzeciwia się Pismu i faktom? Niech uzgodnią przeciwieństwa pomiędzy Pismem i faktami z jednej a przyszłym uderzeniem Jordanu z drugiej strony, jeżeli mogą. JESTEŚMY PEWNI, ŻE NIE BĘDĄ MOGLI TEGO ZROBIC, PONIEWAŻ ZNAJDUJĄ SIĘ W BŁĘDZIE NA TYM PUNKCIE. Jak poprzednio wykazywaliśmy ich niezgodność z Pismem, które naucza, że Jordan jest uderzony, aby później lud mógł być podzielony, podczas gdy oni uczą o uderzeniu Jordanu po jego powszechnym podziale, tak teraz wykazujemy ich błąd w nauce o przyszłym pierwszym uderzeniu Jordanu już po rozłączeniu się pozafiguralnego Eliasza. Czy bracia ci nie stoją potępieni przed całym Kościołem, jako nauczyciele błędu, i jako nie rozumiejący pracy, jaką Pan teraz czyni, a przeto jako nie mający kwalifikacji do nauczania braci w tych przedmiotach? I z tego samego powodu, czy nie możemy się słusznie lękać, że zwodzą oni także innych w tych przedmiotach? Niewątpliwie podział ludów dokonany został po całym świecie, a przeto oba uderzenia Jordanu już minęły. Niewątpliwie Eliaz i Elizeusz zostali podzieleni, a przeto pierwsze uderzenie Jordanu zostało skończone przed ich rozłączeniem się. Upominamy zatem tych braci, aby w pokorze przyznali się i porzucili swój błąd, a wówczas Pan okaże im miłosierdzie, podczas gdy trwanie w nim niewątpliwie zwiększy ich winę i sprowadzi smutniejsze następstwa.

(16) Pismo naucza, że rozłączenie się Wielkiego Grona od Maluczkiego Stadka jest pracą Epifanii. Wynika to nie tylko z rozłączenia się Eliasza od Elizeusza po ich dojściu i po uderzeniu przez pierwszego z nich Jordanu, poczynając od października 1914, i z wysyłania Kozła Azazela, jako obrazu pracy związanej z rozłączeniem, oraz faktu, że Epifania zaczęła się z spadnięciem figuralnego ognia i siarki (Łuk. 17:29,30), które zaczęło się w jesieni, 1914, lecz także z naszego tekstu (2 Tym. 4:1). Praca sądenia obejmuje rozłączenie i skazanie (Mat. 25:31-47). W tekście naszym powiedziane jest o żywych i umarłych otrzymujących swój wyrok podczas epifanii i bazylei. Któż są umarli wzmiankowani w tekście? Odpowiadamy: potępiony ród Adama, czy to w procesie umierania (Mat. 8: 21,22; 2Kor. 5:14; Jan 5:25), czy w stanie śmierci. Ci otrzymają swój sąd w Tysiącleciu (Jan 5:28,29; Dz. Ap. 17:31). Przeto według

tego tekstu żywi otrzymać muszą wyrok w ciągu Epifanii. Któż to są ci żywi? Odpowiadamy: Są to (1) upadli aniołowie (Rzym. 14: 9), którzy nigdy na śmierć skazani nie byli, i (2) nowe stworzenia (2 Kor. 5: 15), którzy nigdy nie byli na śmierć skazani. Dlatego teraz Pan niewątpliwie rozłącza pokutujących i nieczyniących pokuty aniołów i w swoim czasie skaże pierwszych na przywrócenie do przyjaźni z Bogiem i z dobrymi aniołami, a tych drugich skaże na śmierć. Według tegoż Pisma Pan w czasie tejże Epifanii rozłącza, wiernie nowe stworzenia, Maluczkie Stadko, i umiarkowanie wiernie nowe stworzenia, Wielkie Grono, a potem wydaje wyrok na każdą z tych dwóch klas.

(17) Praca rozdzielania tych dwóch klas Kościoła nie jest jeszcze skończona. Kiedy ściśle się skończy, nie wiemy. Jesteśmy pewni, że pomiędzy Lewitami jest jeszcze wielu Kapłanów niepewnych siebie. Możemy być przekonani, że Pan w swoim czasie w ciągu Epifanii rozłączy każdego z nich od Lewitów, jako też zgromadzi wszystkich Lewitów z każdego zakątka Kościoła nominalnego, jak w ciągu Parousji zgromadził każdego Kapłana ze wszystkich zakątków Kościoła nominalnego. Jednakowoż praca Epifanii Pana naszego - podział kościoła na dwie klasy, postąpiła bardzo daleko, przez co widocznym jest, że posiadamy zupełną pewność, iż żyjemy w Epifanii.

DANIE SIĘ POZNAĆ WIELKIEMU GRONU.

(18) Każdy Kapłan będzie oddzielny i odrębny od Lewitów nim Pan nasz okaże się Wielkiemu Gronu jako takiemu, jako ich Oczyszciciel i Wybawiciel. Chociaż prawdą jest, że w ciągu Parousji Pan nasz okazał obecność swoją niektórym, co znajdują się teraz w Wielkim Gronie, jednakże nie uczynił on im tego jako członkom tej klasy, albowiem praca taka jest czysto epifaniczna i następuje po rozłączeniu się Kościoła na dwie składowe części.

(19) Tak jak Pan okaże się Światu przez ucisk i przez pouczanie, tak się również okaże Wielkiemu Gronu przez ucisk i przez pouczanie. Prawdy Epifanii w odniesieniu do Wielkiego Grona i wyjawienia Epifanii ich złych czynów są i będą pouczeniami, przez które okazanie się zostanie częściowo dokonane. Lecz klasa ta jest tak samowolna, że nie dowie się z samych tylko pouczeń. Współdziałanie środków karnych będzie musiało być zastosowane ponadto i przy pomocy tych dwóch rzeczy okazanie Pana jako ich Oczyszciciela i Wybawiciela będzie uzupełnione. Niektóre prawdy Epifanii zostały już wyluszczone, jak i niektóre wyjawienia Epifanii też są już zrobione. Istnieją dobre powody do przypuszczania, że więcej musi być zrobione w tych kierunkach zanim dosyć pouczenia dane bę-

BEREAŃSKIE PYTANIA DO POWYŻSZEGO PRZEDMIOTU

(1) W jakich znaczeniach jest używane wyrażenie Wtóre Przyjście? Co każde wyrażenie oznacza? Z punktu zapatrywania na szersze znaczenie tego wyrażenia, ile mamy stopni we Wtórym Przyjściu? Jakie są cztery greckie słowa na ich określenie? Które dwa z nich są równoznaczne? Które stopnie są wspomniane w 2 Tym. 4:1? Dlaczego? Jakie są greckie i polskie fermy używane na określenie drugiego stopnia?

(2) W ilu znaczeniach i w jakich jest używany wyraz Epifanja?

(3) Wyjaśnij i udowodnij, w jakim znaczeniu wyraz Epifanea jest użyty w 2 Tym. 1:9,10? W jakim okresie epifanea może być uczyniona? Co ten wyraz i czasownik od którego epifanea pochodzi oznacza w innych tekstach znajdujących się w tym paragrafie?

(4) Jakie jest drugie znaczenie wyrazu epifanea? Jaki dowód wykazują złączone teksty?

(5) Według pierwszego określenia tego wyrazu co Pan nasz czynił w ciągu Parousji? Na czyją korzyść przeznaczoną była Parouzia?

(6) Co okresy Parouzia i Epifanii czyniły sobie wzajemnie? Kiedy to zachodzenie rozpoczęło się i skończyło? Dlaczego nau czamy, że Parouzia zakończyła się 16 października 1916? Co się wydarzyło tego dnia co byłoby potwierdzeniem tej myśli? Jaka była trudność z przewodcami Lewitów?

(7) Jaki okres Epifanja obejmuje? Jakie dwa fakta tego dowodzą? Udowodnij to z załączonych tekstów? Jaki wypadek zaznaczył jej rozpoczęcie się? Dlaczego? Jaka jest jej akuratna długość?

(8) Dla kogo była przeznaczoną Parouzia? Dlaczego? Dla kogo jest przeznaczoną Epifanja, a dla kogo nie jest? Jakie prace mają kapłani teraz do spełnienia w ciągu Epifanii i dla kogo?

dzie tym drogim braciom, z którymi jak najserdeczniej współczujemy. Pan już udzielił tej klasie niektórych utrapień Epifanii, lecz widocznie jeszcze nie dosyć. Miłuje On ich za wiele, aby wstrzymać przed nimi potrzebną pomoc przez Jego Słowo i przez. Opatrzność. W swoim czasie zostanie to uzupełnione. W zgodzie z naszym Pastorem wierzymy, że przygody Beniamina w Egipcie wyobrażają te rzeczy, a obraz uczy w domu Józefa zdaje się teraz spełniać. Wkrótce nastąpi objawienie się, jako i Józef objawił się swoim braciom. Potem, jako Józef dał braciom swoim wozy, aby w nich przywieźli Jakuba, żony swoje i dzieci oraz całą posiadłość do Egiptu, tak Chrystus poza zasłoną da Wielkiemu Gronu organizację (czyniąc w nich takie zmiany, jakich ich rewolucjonizm wymaga) koniecznie do zrobienia olbrzymiej pracy względem ich braci w Kościele Nominalnym i poza Kościołem, względem Izraela cielesnego i względem rodzaju ludzkiego. Wskutek zburzenia Kościoła Nominalnego przez trzęsienie ziemi, duchowieństwo i wszystkich jego serdecznych zwolenników, (2 Król. 9:30-37; 10:18-28; Izaj. 65:11,12; Jer. 25:3,4-38), ludzie ogólnie skłonni będą do słuchania poselstwa Wielkiego Grona, które przez swoje nauczanie nawróci nie tylko Izraela (Pieśń Sal. 5:8-6:1), lecz i miliony narodów (Obj. 19:6). Wielkie Grono będzie mieć nadzwyczaj owocną pracę nauczania, gdy jako przedstawiciele Jezusa zgromadzą ludzi w stan obozu na przyszły Wiek (4 Moj. 8:9). Jednakowoż, aby mieć powodzenie w tej pracy, muszą oni wprawdzie poddać się wpływowi Prawdy Epifanii, Wyjawień Epifanii i Oczyszczenia Epifanii. - 4 Moj. 8:7.

(20) Radujemy się. wiemy bowiem, że to spełni się w nich. Wtenczas uznają oni swoje miejsce i swój stosunek do Jezusa i do Kościoła. Wtenczas, wraz z wieloma nawróconymi przez ich nauki na świecie, zawołają: "Weselmy i radujmy się, a dajmy Mu chwałę, bo przyszło wesele Barankowe, a małżonka Jego nagotowała się!" (Obj. 19:7). W krotce potem, jako drużki, mieć będą radosne wejście do pałacu Króla i uczestniczyć będą na uczcie Weselnej (Ps. 45:15, 16; Obj. 19:9), wszystko w rezultacie pracy Jezusa w czasie Epifanii; "I rzekł mi: "Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na wieczną wesele Barankowego". I rzekł mi: "Te słowa Boże są prawdziwe" (Obj. 19:9) "Wielkie i dziwne są sprawy Twoje Panie Boże Wszchemogący! sprawiedliwe i prawdziwe są drogi Twoje, o Królu świętych! Któżby się Ciebie nie bał, o Panie! i nie wielbił imienia Twego? gdyżżeś Sam święty, gdyż wszystkie narody przyjdą i kłaniać się będą przed obliczem Twojem, że się okazały sprawiedliwe sądy Twoje!" - Obj. 15:3,4.

(9) Jaką pracę Epifanii wykonuje nasz Pan względem świata i Kościoła?

(10) Kiedy i jak rozłączenie świata nastąpiło i postępowało? Jakie jest jego obecne położenie? Co to dowodzi odnośnie dwóch uderzeń Jordanu?

(11) Jakie jest pokrewieństwo czasu tych uderzeń wobec wojny? Czego nie było od jej zakończenia? Jaki był cel tych uderzeń? Gdy ten cel został osiągnięty, to co byłoby zbytecznym, aby czynić? Jaki wniosek powinni niektórzy bracia wyprowadzić z tego?

(12) Jaki jest cel Pański w podzieleniu ludzi? Jak ten cel jest spokrewniony z Jego drugą pracą do świata? Kiedy i jak zostali niektórzy przekonani ze świata o Obecności pańskiej? Co nie było, a co będzie dostateczną nauką o tem dla wszystkich? Dlaczego będzie to potrzebne?

(13) Wyjaśnij 2 Tesal. 1:7,8 jako dowód tego faktu. Jak ucisk wykaże okazanie się Pana światu? Jaki będzie charakter Jego dwóch prac Epifanicznych względem świata?

(14) Jakiego podobieństwa, można zauważyć pomiędzy pracą Pańską na czas Epifanii względem świata i Wielkiego Grona?

(15) Jak: e dwa obrazy pokazują nam rozdzielanie ludu Bożego? Kiedy każdy z nich rozpoczął się pozafiguralnie? Jakie fakta sprzeciwiają się temu, aby w przyszłości miało być jeszcze pierwsze uderzenie Jordanu?

(16) Jakie trzy fakta dowodzą, że rozdział ludu Bożego jest pracą na czas Epifanii? Wyjaśnij szczegółowo 2 Tym. 4:1. Jak to dowodzi, że rozdzielanie jest pracą Epifaniczną?

(17) Opisz obecny postęp tejże pracy Epifanicznej. Co jej zakończenie będzie w sobie zawierać? Jaki wniosek możemy wyprowadzić z obecnego stanu rzeczy?

(18) Co musi być dokonane zanim okazanie się Pana Wielkiemu Gronu jako takiemu będzie uskutecznione? Pakt, że niektórzy, znajdujący się obecnie w Wielkim Gronie wiedzieli o Obecności Pańskiej w czasie Parouzji, uzgodnij z nauczaniem, że Jego okazanie się tejże klasie należy do pracy na czas Epifanii.

(19) Przez jakie dwa sposoby Pan będzie okazywał się światu i Wielkiemu Gronu? Z czego będą się składać pouczenia dla Wielkiego Grona? Dlaczego same pouczenia nie będą wystarczające?

MŁODOCIANI ŚWIĘCI

"Młodzieńcy wasi widzenia **widzieć będą.**" — Joel 2:28.
(Przedruk z Ter. Pr. z num. 33 i 47; P 1930, 131)

OKREŚLAJĄC myśli Biblijne, dobrze jest używać, o ile to jest możliwe, wyrażen z Pisma. Zwykle to czynimy, czego przykładem są: Nauka, Usprawiedliwienie, Uświęcenie, Odkupienie itd. Czasami zmuszeni jesteśmy określić myśl Biblijną wyrazem, którego w Biblii się nie spotyka, jak na przykład **Tymczasowe** Usprawiedliwienie, **Ożywione** Usprawiedliwienie itd. Że są to myśli Biblijne, jest rzeczą widoczną (Rzym. 4:1-25; Jan 3:36; Rzym. 4:11; 1 Kor. 6:11; Żyd. 9:24; 10:14; Jak 2:14-26; 1 Jan 2:2). Tak samo nie znajdujemy w Biblii wyrażenia "Starożytni Święci", chociaż wierni Starego Testamentu nazwani są starcami (**Zekenim**—Izaj. 24:23; Psalm 107:32; Joel 2:28; przodkowie — Żyd. 11 :2), oraz wspomniani są jako osoby "których świat nie był godzien" (Żyd. 11 :38). Tak samo wyrażenia "Młodociani Święci" nie spotykamy w Piśmie, chociaż, jak będzie wykazane w niniejszym artykule, myśl, jaką te słowa mają przedstawiać, jest Biblijna. Najbliższe temu wyrażeniu określenie w Piśmie jest "młodzieńcy" (Joel 2:28) zgodnie z użyciem wyrazu "starcy" (Izaj. 24:23), oraz w odróżnieniu do klasy tym terminem oznaczonej. Nie zdaje nam się być lepszym wyrażeniem dla Badaczy Biblii rozróżnianie tych dwóch klas przewstawieniem terminów Starożytni i Nowocześni Święci, ponieważ wyrażenie **Nowocześni Święci** nie jest ani tak dalece Biblijnym wyrażeniem jak **Młodociani Święci**. Co więcej, myśl Biblijna (Joel 2:28) jest lepiej odtworzona przez przeciwstawienie sobie nazw Starożytni i Młodociani Święci. Dlatego "Teraźniejsza Prawda" nazywa ich Młodocianymi Świętymi.

W PLANIE BOŻYM ROZWIJA SIĘ NOWA KLASA.

(2) Zanim Ogólne Wezwanie do natury Boskiej i do współdziedzictwa z Chrystusem ustało w roku 1881, osoby, które nazywamy "Młodocianymi Świętymi", nie istniały jako jednostki klasy, lecz od tego czasu zaczęły przychodzić i dotąd przychodzą do istnienia jako takie. Nawet nie byłibyśmy zdziwieni, gdyby wkrótce dali się poznać jako klasa oddzielna i odrębna od Maluczkiego Stadka i od Wielkiego Grona. Powodem ich zaistnienia jako klasy, chociaż dotąd nie rozpoznanej, jest to, że odkad ogólne Wezwanie ustało w roku 1881 więcej ludzi się poświęciło Panu, aniżeli wynosi liczba koron, oczekujących aspirantów, a przeto nadwyżka poświęcających się nie została spółdziona z Ducha. Pan widocznie zachował ich w rezerwie, a ponieważ od czasu do czasu umiarkowanie niewierni stracili swoje korony, wybierał najwierniejszych i zasługujących na wybór z pośród nich przez spółdzenie z ducha, aby wzięli korony tych, którzy się zaniedbali. Z biegiem czasu liczba pozostających w rezerwie zdaje się zwiększała się nadal o wiele szybciej aniżeli tych, co potracili korony, wskutek czego wielka ich liczba była w rezerwie, gdy wszyscy Wybrani popieczetowani zostali na czołach. Od tego czasu jeszcze wielu robi poświęcenie, a niewątpliwie jeszcze większe liczby się poświęcają, lecz nie będzie dla nich ani jednej dostępnej korony. "On Sługa" oprócz innych miejsc omawia tę klasę w tomie VI str. 186 i w Strażnicy ang. 1915—269, lub w polskiej z listopada 1915 r. w artykule **"Dwie Części Żniwa"** pod nagłówkiem: **Poświęcający się w czasie przelomowym**, pisze on tam w sposób następujący: "jesteśmy przekonania, że gdy symboliczne "drzwi" Wieku Ewangelji zamkną się, nie będzie więcej powołania do duchowej natury. Ci, którzy później przystąpią do Boga przez ofiarowanie się zanim nastąpi czas "naprawienia wszystkich rzeczy", Bóg ich przyjmie, lecz już nie będą mogli być du-

cho chownymi istotami, lecz ludźmi doskonałymi. Będą przyjęci na tych samych warunkach, co "Starożytni Święci", którzy byli przyjęci od Boga. Ojcowie Święci żyli w czasach, w których tak wysokie powołanie, jak i czas naprawienia wszystkich rzeczy jeszcze się nie rozpoczęły. Lecz oni się dobrowolnie poświęcili Bogu, nie widząc, jakie błogosławieństwo sprowadzi ich poświęcenie się, oprócz tego, iż spodziewali się, że w przyszłości otrzymają "lepsze zmartwychwstanie" od reszty ludzi. Jesteśmy tego przekonania, iż ktokolwiek w takich warunkach jak ci wyżej opisani zupełnie poświęca się Bogu, pozostawia wszystko, ażeby postępować jego drogami i będą prowadzić życie według uczynionego poświęcenia wiernie, mogą być uprzywilejowanymi i zaliczonymi do klasy tych, co żyli przed Wiekiem Ewangelji. Nie widzimy przyczyny dlaczego by Bóg nie miał przyjąć tych, co poświęcili by się po zamknięciu Wieku Ewangelji i Wysokiego Powołania i przed pełnym otwarciem Wieku Tysiąclecia."

(20) Jakie dwa wielkie wypadki nastąpią po Pańskim okazaniu się im? Udowodnij odpowiedź Pismem świętym. Mając te rzeczy na widoku, co powinniśmy na to mówić?

(3) Epifania zdaje się rzucać dużo światła na tę klasę, światła, na które nie był jeszcze czas za życia "Onego Sługi". Niewątpliwie jeszcze więcej przyjdzie w miarę jak "jasne świecenie" będzie się zwiększać. Ponieważ zwróciliśmy dotąd uwagę na nieco nadchodzące światła o Wielkim Gronie, zdaje się być rzeczą stosowną, abyśmy teraz przedstawili niektóre Prawdy Epifanii w odniesieniu do Młodocianych Świętych. Oby Pan pobłogosławił to dla nas wszystkich, a osobliwie klasie, której to bezpośrednio dotyczy !

(4) Dla nas, jako Badaczy Pisma, źródłem i regułą wiary oraz praktyki jest jedynie Biblia, a przeto nasza wiara i praktyka o wszystkich przedmiotach religijnych musi pochodzić z Pisma. Musimy przeto żądać, aby widocznym było, żeby światło na ten jak i na wszystkie inne przedmioty wiary i praktyki płynęło z onej Księgi, o naukach której sama mówi: "Początek słów Twoich oświeca" (Psalm 119:130; Izaj. 8:20). Czy Pismo naucza, że będzie taka klasa, jaką nazwaliśmy "Młodocianymi Świętymi"? Odpowiedź nasza jest: Zdaje się nauczać. Przytaczamy i omawiamy niektóre główne ustępy w tym przedmiocie.

(5) Zaczynamy od naszego tekstu, najjaśniejszego ze wszystkich w tym przedmiocie: "A potem (po Wieku Ewangelicznym, w ciągu którego Pan wylewa Ducha Swego na sługi Swoje. Maluczkie Stadko i służebnice Swoje, Wielkie Grono — porównaj Joel 2:29 z 2 Kor. 6:17,18) wyleję Ducha Mego na wszelkie ciało; a wasi (Chrystusa) synowie (nawróceni cielesni Izraelici i wytrwali, ale nie poświęceni wierzący W7ieku Ewangelicznego) i córki wasze (nawróceni Poganie Wieku Tysiąclecia, Izaj. 60:4) prorokować, będą (nauczać będą Prawdy tych z ludzi, którzy jej naówczas znać nie będą, Mat. 25:35,37,40); starcom waszym (Starożytnym Świętym) sny się śnić **będą** (otrzymując nowe i natchnione objawienia jako części drugiej księgi żywota. Obj. 20:12), a młodzieńcy wasi (Młodociani Święci) widzenia **widzieć będą**" (będą mieli dane sobie natchnione wyjaśnienia, czyniące jasnymi i zrozumiałymi dla nich i dla ludu nauki Starego i Nowego Testamentu, jako też "drugiej księgi żywota"). Wszystkie klasy z pośród ludzkości mające cokolwiek łączności z Planem Bożym są w ten sposób omówione u Joela 2:28,29. Ci pokutę czyniący upadli aniołowie stanowiąc będą siedm (doskonała liczba) klas tych, których Chrystus wybawia od Grzechu i Potępienia do Doskonałości i Żywota Wiecznego.

(6) 2 Tym. 2 :20: "A w wielkim domu (wielki dom figuralnego Aarona. 3 Moj. 16:6; 4 Moj. 17:2,3; 3:6-9,

17-20, składał się z jego synów i z trzech figuralnych klas Lewstów—Kaatytów, Merarytów i Gersonitów; zgodnie z tem w wielkim domu naszego Wielkiego Wysokiego Kapłana znajdują się ich cztery pozasymboliczne klasy) nie tylko są naczynia złote (Maluczkie Stadko, Mal. 3 :3) i srebrne (Wielkie Grono, Mal. 3:3. zobacz Bereańskie uwagi o Mal. 3:3 i 2 Tym. 2:20), ale też drewniane (Starożytni Święci) i gliniane" (Młodociani święci, którzy wraz ze Starożytnymi Świętymi będą przez czas Tysiąclecia ludzkimi członkami Pozafiguralnego Domu Aarona, jak są albo byli całkowicie ludzkimi istotami przed Tysiącleciem).

(7) Psalm 72:3 : "Przyniosą góry ludowi pokój, a pagórki sprawiedliwość". Cały ten psalm opisuje królowanie Chrystusa podczas Tysiąclecia, dając do zrozumienia, że figuralne Jeruzalem będzie siedzibą Rządu (wiersz 16). Literalnie Jeruzalem zbudowane było na dwóch górach: Syon i Morja i na dwóch pagórkach : Akra i Bezeta. Syon i Morja wyobrażają jedną niebieską, druga ziemską postać Królestwa — to jest Chrystusa i Starożytnych Świętych, jako dwie wyższe władze Królestwa (Zob. wiersz 16: "na wierzchu gór" itd.) Akra i Bezeta wyobrażają posiłkowe (zależne) władze królestwa — to jest Wielkie Grono i Młodocianych Świętych. (Zobacz uwagi Bereańskie o "pagórkach"). Ponieważ Morja było pierwszym wzniesieniem w literalnym Jeruzalemie, na jakim Izraelici się pobudowali, przeto i Starożytni Święci byli pierwszą częścią Królestwa, jaka się rozwinęła. A ponieważ Syon był drugą wyżyną w temże mieście, na jakiej Izraelici się pobudowali przeto i Maluczkie Stadko zostało drugą rozwijającą się częścią Królestwa. Jak pagórek .Akra, jedna z "małych gór", był trzecim wzniesieniem w Jeruzalemie, na jakiej Izraelici pobudowali się, przeto i Wielka Kompanja jest trzecią klasą z pośród władz (podrzędna władza) Królestwa, jakie mają być rozwinięte. Jak pagórek Bezeta był czwartym i ostatnim wzniesieniem w Jeruzalemie. na jakim Izraelici się pobudowali, tak i Młodociani Święci są ostatnią z władz (podrzędna władza) Królestwa, jakie mają być rozwinięte. Ród ludzki wyobrażony jest przez części równiny literalnego Jeruzalemie Ustęp ten daje się wyobrażać myśl, że dwie postacie Królestwa, wespół z podrzędnymi władzami Królestwa (Wielkiem Gronem i Młodocianymi Świętymi) użyte będą przez Jehowę do błogosławieństwa rodzaju ludzkiego pokojem i dobrobytem przez sprawiedliwość ciągu Tysiąclecia.

TRZY SZEREGI LEWITÓW POZAFIGURALNYCH.

(8) Zanim przytoczymy Pismo w sprawie naszego następnego punktu, pragniemy zrobić pewne wstępne wyjaśnienia. Badacze Biblii przypominają sobie, że w Cieniach Przybytku Lewici przedstawieni są jako wyobrażający z Wiary Usprawiedliwionych; że w tomie VI przedstawieni są jako wyobrażających Starożytnych Świętych. Wielkie Grono itd.. oraz że w Strażnicach od roku 1907 przedstawieni są jako wyobrażający Wielkie Grono. Te rozmaite pozafigury zdają się robić niektórym przyjaciółom trudność, jakoby nie były one w zgodzie jedne z drugimi. Zgodność pomiędzy temi rozmaitemi wyrażeniami stanie się widoczna, jeżeli podzielimy należycie Słowo Prawdy, jak robił nasz Pastor, z punktu widzenia Wieku Ewangelicznego. Wieku Tysiąclecia i okresu Przejściowego pomiędzy nimi. Uważamy, że wszystkie trzy szeregi zapatrywań, dane przez pastora naszego są poprawne. Wiek Ewangeliczny ma swój szczególny szereg Lewitów pozafiguralnych, Usprawiedliwionych w Wierze, włączając Młodocianych Świętych, którzy pozostają takimi przez Okres Przejściowy; Wiek Tysiąclecia ma swój szczególny szereg Lewitów. Starożytnych Świętych, Wielkie Grono i Młodocianych Świętych; także okres tworzący przejście pomiędzy tymi dwoma wiekami — to jest Żniwo, osobliwie zaś okres Epifanji, ma swój szczególny szereg Lewitów, to jest Wielkie Grono. Dlatego należy rozumieć, że trzy te szeregi pozafiguralnych Lewitów nie zaprzeczają sobie nawzajem. Nie powinniśmy mieszać ich ze sobą. Jeżeli ograniczymy jak powyżej i będziemy pamiętali, że Lewici Wieku Ewangelicznego zachodzą na Okres Żniwa, ponieważ oba wieki zachodzą jeden na drugi, to przekonamy się, że zgadzają

się one jeden z drugim. Fakt, że pozafiguralni Lewici wyobrażają odrębne szeregi pozafigury, nie jest wyjątkowym. Rzeszy takowe zachodzą często w Piśmie — jak naprzykład Samson, Jozue, Dawid itd. są figurami rozmaitych szeregów pozafigur. Przez użycie jednej figury do wyobrażenia rozmaitych pozafigur Jehowa wykazuje Swoją wieloraką Mądrość.

(9) W każdym z tych trzech okresów mamy rozumieć, że pozafiguralni Lewici składają się z trzech grup: Kaatytów, Merarytów i Gersonitów. W Okresie przejściowym ci Lewici, którzy się nie poświęcą, tracą swoje tymczasowe usprawiedliwienie, to znaczy przestaną być tymczasowymi Lewitami i wydaleny zostaną z Dziedzińca, podczas, gdy ci, co czynią poświęcenie, Młodociani Święci, zatrzymają swoje tymczasowe usprawiedliwienie i pozostaną w Dziedzińcu, jako Lewici Wieku Ewangelicznego trzech grup: Kaatytów, Merarytów, Gersonitów, przez cały Okres **Przejściowy**. Dodatkowo Wielkie Grono zostaje podczas tego Przejściowego Okresu Lewitami trzech grup: Kaatytów, Merarytów i Gersonitów. Lecz należy pamiętać, że Przejściowi Lewici Wielkiego Grona różnią się od Młodocianych Świętych, jako pozostających z Wieku Ewangelicznego Lewitów na Okres Przejściowy. Oprócz dobrych Młodocianych Świętych trzy grupy każdej klasy są oddzielnie połączone jedne z drugimi i tym sposobem pochodzą z odpowiadających sobie grup w każdej z tych dwóch klas — to jest ci Młodociani Święci, którzy są połączeni z Przejściowymi (Wielkiego Grona) Kaatycami Lewitami — to jest stronnikami Olsonistów, Sturgeonów itd.—są Kaatytami Lewitów Młodocianych Świętych Wieku Ewangelicznego ; ci Młodociani Święci, którzy połączeni są z Przejściowymi (Wielkiego Grona) Meraryckimi Lewitami - to jest stronnikami Towarzystwa itd. — są Merarytami Młodocianych Świętych (Wieku Ewangelicznego) Lewitów; a ci Młodociani Święci, którzy są połączeni z Przejściowymi (Wielkiego Grona) Lewitami Gersonskimi — to jest stronnicy Pastora Bibie Institute (P. B. I.) — są Gersonitami Młodocianych Świętych (Wieku Ewangelicznego) Lewitów. Od czasu pisania o Młodocianych Świętych w roku 1919 światło stało się jaśniejsze w sprawie trzech szeregów pozafiguralnych Lewitów i ich podziału, w rezultacie czego dajemy pewne dodatkowe szczegóły, które przedmiot Lewitów czynią jaśniejszym, aniżeli go widzieliśmy przedtem. Zatem widzimy, że wszystkie trzy grupy Lewitów Tysiąclecia w życiu tem były Lewitami (T-27, par 2), chociaż odmiennego rodzaju.

(10) 4 Moj. 3:6-8; 1:49-54; 3:23.29,35,40-51; Żyd. 12:23 dowodzą, że trzy grupy Lewitów, **jako figury Lewitów Tysiąclecia**, wraz z domem Aarona, stanowią figurę Kościoła Tysiąclecia, a nie pierwotnych Wieku Ewangelicznego, jako Słudzy Jehowy w szczególniejszym znaczeniu Kapłani wyobrażają Maluczkie Stadko, a **z punktu widzenia Lewitów Tysiąclecia: Kaatyci**—Starożytnych Świętych, **Meraryci**—Wielkie Grono, i **Gersonici** — Młodocianych Świętych (Zob. F-151.152). Zauważmy, że na stronie 152 powiedziane jest w odniesieniu do rodziny Gersona, że wyobraża ona "zbawiony rodzaj ludzki". Było to bezwątpienia najlepsze wyjaśnienie, jakie wówczas mogło być dane. Jasna Prawda w odniesieniu do "Młodocianych Świętych" nie była jeszcze znana przed Epifanją, dlatego Gersonici Tysiąclecia jako klasa nie mogli być wówczas brani jako figura- Lecz gdy uwzględnimy fakt, że figuralni Gersonici byli (1) zaliczeni jako część pierwotnych (4 Moj. 3:12-17.45). i (2) co więcej, zostali odłączeni (4 Moj. 1:49-53) od "Izraelitów" dla służby Przybytku, do którego "Izraelici" iii mieli przystępu (wiersz .), to łatwo dostrzeżemy, że symbolizują oni na Tysiąclecie część Kościoła Tysiąclecia-| nieO. nie pierwotnych Wrieku Ewangelicznego i nie "zba-: wiony świat." To, że "On Sługa" nie mógł tego zauważyć, nie robi żadnej ujm)-", tak jak nic stanowiłoby ujm) dla Jezusa, że nie mógł widzieć, znajdując się w ciele czasu Dnia Sądu. Nikt nie może wyrozumieć Prawd, ani dać akurat-nvch wyjaśnień Pisma Św., przed czasem, a zatem wszystkie tego rodzaju przedwcześnie wyjaśnienia muszą być z czasem poprawiane. Ponieważ wszystkie trzy klasy Lewitów

byli Aaronowi i synom jego do służby (1) Przybytku i (2) ludu (4 Moj. 3:6-8), przeto Starożytni Świeci, Wielkie Grono i Młodocianie Świeci dani będą pozafiguralnemu Aaronowi i jego synom do służenia (1) im i (2) ludowi, rodzajowi ludzkiemu; i ponieważ wszystkie te 3 klasy Lewitów otrzymały (4 Moj. 3:23,29,35) specjalne miejsca koło Przybytku, oddzielnie i odrębnie od "Izraelitów" innych pokoleń, trzy te klasy wyobrażają trzy klasy odrębne i oddzielne od Rodzaju Ludzkiego, którego wyobrażali "Izraelici".

(11) Izb.] 60:13 : "Sława Libanu (Liban oznacza białą, a jego wiecznie zielenią pokryte drzewa, Chwała Libanu, wyobrażają sprawiedliwych jako pozafiguralnych Lewitów. Psalm 92:13,14) do ciebie przyjdzie (pozafiguralni Lewici będą przyprowadzeni do Chrystusa i do Kościoła, 4 Moj. 3:6-9) jedlina (Starożytni Świeci), sosna (Wielkie Grono), bukszpan (Młodocianie Świeci) także (dając wspólną służbę), dla ozdoby miejsca Świątynicy" — praca Lewicka (4 Moj. 3:6-9) miała zdobyć Świątynię.

(12) Daniel 3: W rozdziale tym dane nam jest opowiadanie o przejściach trzech Młodzieńców hebrajskich — imieniem Sadrach, królewski; Mesach, gość; i Abednego, sługa proroka. Z. '15-260, szp. 2, par. 5 i ó wyjaśniają, że obraz ten wyobraża militarizm, przed którym lud Boży pod koniec Wieku nie złoży pokłonu. Z. 1899—170, szp. 1, par. 3, oraz szp. 2, par. 3, wyjaśniają, że obraz ten jest figurą Bestji i Obrazu Bestji, którym lud Boży w końcu Wieku pokłonu nie złoży. Oba te zastosowania są roztropne i mniemamy, że prawidłowe. Nie jest to rzecz przypadku, że lud Boży, który nie chce kłaniać się Militarystom, Bestji i jej Obrazowi pod koniec Wieku, wyobrażony jest przez **trzech** młodzieńców hebrajskich, odmawiających złożenia pokłonu przed Złotym Obrazem. Widocznie trzech ci Młodzieńcy wyobrażają trzy klasy — Maluczkie Stadko, Wielkie Grono i Młodocianych Świątych — tych, co muszą zmagać się z Militarystami, Papiestwem i Federacjonizmem, a którzy nie chcą ukłonić się przed nimi, choć narażeni są przez to na wielkie cierpienia. Nietylko liczba Młodzieńców Hebrajskich nasuwa te trzy klasy, jako żyjące jedna obok drugiej przy samym końcu Wieku, lecz ich imiona wskazują tę samą myśl: Sadrach, królewski, przypomina nam o królewskim kapłaństwie (1 Piotr 2:9); Mesach, gość, przypomina nam tych, którzy są zaproszeni, aby być gośćmi na Uczcie Weselnej Baranka, pracy Epifanii (Obj. 19:9); Abednego, sługa posłańca, zdaje się nasuwać klasę odrębną od innych, osobliwie oświęconą zastępcy Bożemu.

(13) 2 Król. 2:9,10: "Rzekł Elizeusz: Proszę, niech będzie dwójnasobny duch twój we mnie. On mu odpowiedział: tak ci się stanie". Że jest coś źle z tłumaczeniem "dwójnasobny duch twój", jasnym jest z faktu, że Pan nie dałby dwa razy tyle Swego Ducha innym, co swemu wiernemu Maluczkiemu Stadku, któremu ze wszystkich swoich stworzeń daje największą część Swego Ducha. Wyrażenie **pe szenayim** przełożone tutaj na "dwójnasobny" zachodzi tylko w dwóch innych ustępach Starego Testamentu — Zach. 13:8; 5 Moj. 21:17. W pierwszym z tych ustępów przełożone jest na "dwie części" — to jest dwie klasy: Maluczkie Stadko i Wielkie Grono (zobacz uwagi Bereańskie); w drugim ustępie, podobnie jak w 2 Król. 2:9, przetłumaczone jest na "dwojaką część". Tłumaczenie to jest widocznie nieprawidłowe, albowiem jeżeli — na przykład — ojciec w Izraelu miał pięciu synów, to nie dzielił wtedy spadku na sześć różnych części i nie dawał dwóch części pierworodnemu, a jedną każdemu z pozostałych czterech synów, ale pierworodny otrzymywał zwykle większość spadku, i to prawnie, jak teraz — na przykład pomiędzy szlachtą w Wielkiej Brytanji itd. Oto co działo się w Izraelu w odniesieniu do pierworodnych: Tworzyli oni dwie klasy: stawali się po śmierci ojców swoich głowami rodzin — "to jest zostawali ojcami rodzin, lecz pozostawali także synami. Dwa te stosunki, czyniące pierworodnych dwiema klasami, zdają się być rozumiane przez wyrażenie **po szenayim** w 5 Moj. 21:17. Widzimy zatem poza 2 Król. 2:9, gdzie wyrażenie **po szenayim** się trafia, że znaczy ono dwie klasy. I takie też zdaje się mieć ono znaczenie w 2 Król. 2:9: "Niech

będą ze mną dwie klasy (działające) w duchu twoim" (władzy — to jest w urzędzie posłańca Bożego dla Izraela).

(14) Znany nam jest fakt, że "On Sługa" nauczał, iż Elizeusz wyobrażał Wielkie Grono i Starożytnych Świątych to jest dwie klasy. Przeto 2 Król. 2:9 przetłumaczone należyście, naucza, że Elizeusz wyobraża dwie klasy. Wiemy również o tem, że "On Sługa" nauczał, iż Niesplodzeni Poświęceni, którzy pozostają wiernymi, połączeni będą w nagrodzie i w godności ze Starożytnymi Świątymi w przyszłym wieku. (F. 186; Z. '15-260, szp. 2, par. 6,7). Ta myśl jego daje nam ogień łączący do przetłumaczenia tego ustępu całkowicie. Napewno w pozafigurze 2 Król. 2:9,10 Starożytni Świeci osobiście nie mieli udziału, gdyż wreszcie te spełniły się pozafiguralnie po wrześniu 1914, a przed 21 czerwcem 1917, podczas gdy Starożytni Świeci jeszcze nie powrócili z grobów. W jaki sposób możemy uzgodnić te fakty z Pismem? Odpowiadamy: Byli oni obecni i przemawiali **zastępczo** w swoich współnikach. "Młodocianych Świątych", jak również zastępczo będą uczestniczyć w nich w reszcie pozafiguralnych działań Elizeusza, które wszystkie wyobrażają rzeczy, które nastąpią nim Starożytni Świeci powrócą do życia, chociaż możemy spodziewać się drugiego spełnienia po powrocie Starożytnych Świątych. Tak rzecz pojmując, widzimy, że 2 Król. 2:9,10 uczy nas, że Młodocianie Świeci uczestniczą z Wielkim Gronem w roli posłańctwa do Nominalnego Izraela Duchowego — uczestniczą z nimi we władzach, jakie wyobrażał płaszcz Eljasza. Powyższe siedm punktów Pisma dowodzą, że w końcu Wieku Ewangelicznego i w Wieku Tysiąclecia istnieje klasa odrębna i osobna od Maluczkiego Stadka, Wielkiego Grona, Starożytnych Świątych i Klasy Restytucji, klasa wierna Bogu, podczas gdy Szatan, Grzech i Śmierć panują!, nad ziemią, a później mającą, się połączyć z Maluczkiem Stadkiem, Starożytnymi Świątymi i Wielkim Gronem w błogosławieniu Rodzaju Ludzkiego, Klasy Restytucji. Wnioskujemy zatem, że Młodocianymi Świątymi są ci wierni bracia, którzy, poświęciwszy się od r. 1881, a nie są splodzeni z ducha.

PRACA MŁODOCIANYCH ŚWIĘTYCH

(15) Jaka jest terazniejsza praca Młodocianych Świątych? Powyżej widzieliśmy, że Młodocianie Świeci, jako Lewici Wieku Ewangelicznego składają się z Kaatyków, Meraryków i Gersonitów w Okresie Przejściowym, podobnie jak Wielkie Grono jako Przejściowi Lewici składa się z Przejściowych Kaatyków, Meraryków i Gersonitów; wzmiankowane również było wyżej (ze względu na to, że Elizeusz symbolizuje obie klasy, przynajmniej co się tyczy stronników Towarzystwa 2 Król. 2:9), że Kaatyci obydwóch tych klas Meraryci obydwóch tych klas i Gersonici obydwóch klas pracują poszczególnie razem. O ile Pan nie oddzielił Lewitów Młodocianych Świątych Wieku Ewangelicznego w ich trzech grupach od odpowiadających im grup przejściowych (Wielkiego Grona) Lewitów, pracą tych pierwszych w ich trzech grupach byłoby widocznie współpracowanie poszczególne z odpowiedniami trzema grupami tych drugich — w **miarę tego jak tamci pracują według Nauk, Urządzeń, Czarteru i Woli** (Kaatyci wylączeni są od korporacyjnych zobowiązań Czarteru i Woli, nie mają bowiem symbolicznych wozów. 3 Moj. 7:9), **jakie Pan dał przez "Onego Sługę"**. Figura dalej nasuwa, jak wyobrażają Lewici Amramiccy, którzy byli potomkami Mojżesza (1 Kron. 23:13-15) i którzy dlatego byli bliżsi Kapłanom aniżeli inni Lewici, że niektórzy Lewici z obydwóch klas w ciągu Okresu Przejściowego przebywać będą mniej lub więcej między Kapłanami i spełniać będą pracę, która będzie specjalnie pomocną Kapłanom. Wobec tych warunków rodzi się pytanie w myśli każdego wiernego Młodocianego Świątego, co mam czynić w służbie Pańskiej? Nie znamy lepszej odpowiedzi na to pytanie jak to, aby każdy starał się wiernie czynić to, co uważa, że Pan chce, aby czynił i aby połączył się z tą grupą ludu Pańskiego, z której zasadami i postępowaniem się zgadza. To zaprowadzi każdego do jego właściwej grupy i pracy w tym czasie.

(16) Z faktu, że Gersonici mieli opiekę nad wszystkimi zasłonami i nakryciami Przybytku, z wyjątkiem dru-

giej zasłony i zasłon na Dziedzińcu, włączając bramę Dziedzińca wraz ze sznurami (4 Moj. 3:25-27; 4:21-28), zdaje się wynikać, że służbą Tysiąclecia Młodocianych Świętych będzie osobliwie nauczanie i stosowanie względem ludu doktryn o Usprawiedliwieniu i Poświęceniu, z pewnymi ograniczonymi cechami prawd objętych temi dwoma kierunkami myśli — to jest niektórymi cechami prawd w odniesieniu do Grzechu, Sprawiedliwości, Pokuty, Wiary, Poświęcenia, Posłuszeństwa, Ofiary za Grzech, Wysokiego Kapłaństwa, Podkapłanów, Łask itd., z wyjaśnieniem odpowiednich u-stępów Pisma, jako dowodów z tekstu na potwierdzenie tych prawd i jako tekstów zbijających błędy w tych przedmiotach. Jak pozafigura, pagórka Bezety w Jeruzalemie, zdaje się, że Młodociani Święci uczyć będą o Królestwie i wykonywać będą pewne porządne władze w stosunku do niego. Szczegóły terażniejszej i przyszłej 'ich misji muszą być pozostawione późniejszym rozważaniom.

NAGRODY DLA MŁODOCIANYCH ŚWIĘTYCH

(17) Cokolwiek o nagrodach dla Młodocianych Świętych : Uważamy, że nagrodzeni oni zostaną w łączności ze Starożytnymi Świętymi. Boskie Przymioty w stosunku co do ziemskiej części Przysięgą związanego przymierza, oraz poszczególne ustępy zdają się dowodzić, że tak jest.

(18) Najpierw wnioskować będziemy z Przymiotów Boskich w ich stosunku do ziemskich części Przysięgą związanego Przymierza w udzieleniu nagród **tym, którzy wiernie służą Bogu, podczas gdy grzech ma przewagę** — to jest niektórym "co są z wiary Abrahamowej." W Planie Pańskim Mądrość Jego zarządziła, a Jego Władza, Sprawiedliwość i Miłość będą współdziałać, aby dać godność Książąt jako nagrodę (Ps. 45:17; Izaj. 32:1 ; Gal. 3:6-9) podczas Tysiąclecia Starożytnym Świętym, którzy (zanim Mat. 11:11-13; Żyd. 2:3—zasługa Okupu była gotowa do udzielenia i nim ogólne wezwanie do Natury Boskiej i do Współdziedzictwa z Chrystusem zaczęło się) byli wierni Bogu w warunkach trudnych wskutek przewagi i panowania Szatana grzechu, błędu i śmierci między ludźmi. Zgodnie z tem wnioskujemy, że przymioty Boskie urządzią podobną nagrodę dla Młodocianych Świętych w Wieku Tysiąclecia za podobną wierność Bogu (gdy udzielanie zasługi Okupu było już niedostępne dla niektórych poświęcających się i gdy ogólne wezwanie do natury Boskiej i do Współdziedzictwa z Chrystusem ustało, lecz zanim zastosowanie zasługi Okupu zostało zrobione i nim Królestwo Boże ustanowione zostało między ludźmi) w warunkach panowania Szatana, grzechu, błędu i śmierci między ludźmi. Powód jest bardzo widoczny: obie klasy okazują tego samego ducha wierności wśród tych samych trudnych warunków wynikających z tego, że zasługa okupu nie jest dostępna do użycia dla nich. Niezmiennosc charakteru Bożego wobec Jego Przysięgi dla **całej** klasy wiary gwarantuje podobną nagrodę tym, którzy byli podobnie wierni w takich samych trudnych warunkach i którzy podlegali tej samej trudności — podobnie nie mieli dostępu do zasługi Okupu dla swej korzyści. — 1 Moj. 22:16-18; Gal. 3:6-9; Rzym. 4:16.

(19) Joel 2 :28 wykazuje, że miara ducha umożliwi im otrzymanie specjalnych objawień w postaci widzeń.

(20) 2 Tym. 2:20 dowodzi, że jako część czeladzi wiernych będą oni zaszczytnie użyci i będą obok po Starożytnych Świętych na ziemi w rodzinie Chrystusowej.

(21) Psalm 72:3 wykazuje, że wraz z Wielkim Gronem będą oni Szlachtą w Królestwie Bożem, w którym Chrystus będzie Królem, a Starożytni Święci będą Książętami.

(22) Izaj. 60:13 dowodzi, że otrzymają jako nagrodę udoskonalenie natury ludzkiej, czem brać będą udział w "zmartwychwstaniu sprawiedliwych" wraz z Maluczkiem Stadkiem, Wielkim Gronem i Starożytnymi Świętymi (Łuk. 14:14), i w "lepszym zmartwychwstaniu" ze Starożytnymi Świętymi — Żyd. 11 :35.

(23) 4 Ks. Moj. 3:40-51 w porównaniu z tekstem do Żydów 12 :23 (i do Boga Sędziego (nagradzającego) wszystkich (z ducha splotzonych) i do mężów sprawiedliwych,

udoskonalonych w duchu i (usposobieniu)—Popraw, tłum.), dowodzi, że będą oni częścią pierwotnych Kościoła Tysiącletniego, a nie pierwotnych Kościoła Wieku Ewangelji, jako tacy będą mieć zaszczyt służenia Chrystusowi i Kościołowi w sprawie rodu ludzkiego, jako nauczyciele ludu, od którego jednak będą zajmowali stanowisko osobne i oddzielne.

(24) 2 Ks. Król. 2:9,10 dowodzi, że jako część pozafiguralnego Elizeusza będą mieć przywilej uczestniczenia w wielu pracach restytucyjnych, ponieważ wiele rzeczy, które zrobią przed wejściem do swej nagrody, powtórzą się po "lepszym zmartwychwstaniu" — na przykład obudzenie syna Sunamitki, uzdrowienie trędu Naamana itd. Otrzymają zatem chwalebna nagrodę Tysiąclecia.

NAGRODY ICH PO TYSIĄCLECIU.

(25) Lecz pełnia ich nagrody przychodzi po Tysiącleciu, gdy wraz ze Starożytnymi Świętymi zamienieni będą z ludzkich na istoty duchowe. Z.13-52,53 dowodzi—na przykład tem, że są pozafiguralnymi Pierworodnymi i Lewitami bez dziedzictwa w ziemi — że Starożytni Święci zostaną istotami duchowymi po swej pracy Tysiąclecia. Niektóre z tych argumentów dowodzą tego o Młodocianych Świętych, tak samo jak o Starożytnych. Podobało się to Panu, że byliśmy w roku 1905 w Domu Biblijnym w Allegheny, gdy poraż pierwszy "On Sługa" ogłosił, iż pozornie Starożytni Święci zostaną istotami duchowymi po Czasie Restytucji. Powiedział, że miejsce położenia namiotów Kaatytów, jak i niektórych Amramitów (Mojżesz, Aaron i jego rodzina, ale nie rodzina Mojżesza.—1 Kron. 23:13-15), oraz Merarytów obok Przybytku, osobno i oddzielnie od namiotów "Izraelitów," zdaje się dowodzić, że Starożytni święci staną się istotami duchowymi po Tysiącleciu. Mając w pamięci myśl z F. 152 w stosunku do Gersonitów jakoby wyobrażających "zbawiony rodzaj ludzki", jeden z przyjaciół zapytał go, czy powód ten nie dowodzi, iż cały zbawiony świat będzie duchowy i że ziemia nie będzie wiecznym domem człowieka? Po pewnej dyskusji "On Sługa" przerwał ten temat i przez kilka lat wcale go nie wznawiał, lecz potem nauczał znowu, że Starożytni Święci będą istotami duchowymi. Po raz pierwszy w roku. 1909 ukazało się coś w "Tower" dające do zrozumienia, że Starożytni Święci będą istotami duchowymi, w Z.13-52-53, poczynając od 1-ej szpalty, par. 2, wypełniając obietnicę, jaką dał kilka lat przedtem Kościołowi—to jest, że da kiedyś dowody z Pisma o zmianie natury Starożytnych Świętych, dał pewną liczbę dowodów w tym przedmiocie. Odsyłamy czytelników naszych do tej "Tower", prosząc, jeżeli ją mają aby przeczytali w niej artykuł, o którym wzmiankujemy, zanim pójdą dalej z niniejszym artykułem.

(26) Jest rzeczą rozsądną i zgodną z Pismem spodziewać się dla Młodocianych Świętych, jako i dla Starożytnych Świętych, że otrzymają w końcu wyższą nagrodę, aniżeli mieć mogli na tej ziemi. Jak Starożytni tak i Młodociani Święci byliby wiecznie poniżeni zamiast wiecznie wynagrodzeni za swoją służbę Tysiąclecia i za cierpienia dla świata, oraz za służbę swoją po Tysiącleciu dla wiernych na świecie i za cierpienia po Tysiącleciu dla sprawiedliwości z rąk klasy Wtórej Śmierci, gdyby pozostali na ziemi na zawsze; albowiem jeżeli wszystkie istoty ludzkie uznane godnemi życia wiecznego będą odtąd równe (Mat. 25:34; Obj. 21:24), wynikałoby, że Młodociani jak i Starożytni Święci, zamiast być wyższymi w tysiącleciu, byliby poniżeni, bo byliby zrównani z rodzajem ludzkim, jeżeli by jako istoty ludzkie pozostali wiecznie na ziemi. Tym sposobem Bóg nie tylko nie dał by im żadnej nagrody za ich służby i cierpienia Tysiąclecia i Potysiąclecia, lecz po Tysiącleciu nie dałby im więcej, niż tym, którzy nie służyli Jemu, ale Szatanowi, grzechowi, błędowi i śmierci w okresie, gdy rzeczy te miały przewagę i panowanie między ludźmi. Przymioty Boskie nie nagradzają takiej wierności wiecznym poniżeniem. Dlatego nie możemy liczyć, że Młodociani i Starożytni Święci pozostaną na ziemi w ludzkich warunkach — to jest, że pozostaną istotami ludzkimi-

(27) Zdaje się, że Przymioty Boskie nagrodzą ich o wiele bardziej niż rodzaj ludzki za ich służbę i cierpienia Tysiąclecia i Potysiąclecia i że nagrody te będą o wiele wyższe od nagród zbawionego świata. To zaś, w połączeniu z poprzednim punktem, dowodzi, że będą oni czemś wyższym niż istoty ludzkie. — Żyd. 2 :6-8.

(28) Żyd. 12:23 (porównaj z 2 Moj. 12:11-13, 21-23, 27; 13:1,2,11-15; 4 Moj. 3:40-51) dowodzi, że imiona (u-sposobienie i natura) wszystkich pierworodnych zapisane są w niebie — to znaczy, że wszyscy z nich w końcu rozwiną usposobienie duchowe, uzyskują ciała duchowe i tym sposobem osiągną dziedzictwo duchowe jako swoje. 4 Moj. 3:40-51 dowodzi, że Gersonici, wraz z Kaatytami i Merarytami, wzięci byli za pierworodnych Izraela; w następstwie tego pierwsi z nich wyobrażają Młodocianych Świętych, zaliczeni są do liczby Kościoła w Tysiącleciu, lecz nie wieku Ewangelicznego, pierworodnych, których imiona zapisane są w niebie — to jest, że Młodociami Święci rozwiną usposobienie duchowe, osiągną duchowe ciała i tym sposobem otrzymają dziedzictwo duchowe.

(29) 4 Moj. 18:20.23.24 dowodzi, że ani Kapłani, ani Lewici nie mają żadnego dziedzictwa na ziemi. To oczywiście obejmuje także Gersonitów, jak i Kapłanów, Kaatytów i Merarytów. Jak "On Sługa" daje do zrozumienia we wspomnianym powyżej artykule, nieposiadanie dziedzictwa na ziemi symbolizuje, że pozafigurę tych czterech klas potomków Lewiego nie będą mieć ziemskiego, lecz niebieskie dziedzictwo — to jest niebiańskie usposobienia, ciała, mieszkania itd. Dlatego Młodociami Święci, jako pozafigurę Gersonitów zostaną istotami duchowymi.

(30) 4 Moj. 3:23 : Miejsce położenia Gersonitów, jako osobne i odrębne od miejsca dwunastu pokoleń "Izraelitów", symbolizuje dla Młodocianych Świętych dziedzictwo duchowe; tak jak miejsca położenia Kaatytów (4 Moj. 3:29), Merarytów (4 Moj. 3:35), i Kapłanów (4 Moj. 3:38) wszystkie osobne i odrębne od położenia dwunastu pokoleń "Izraelitów", Świata, symbolizują duchowe dziedzictwo dla Starożytnych Świętych, Wielkiego Grona i Maluczkiego Stadka.

(31) Żyd. 7:1-10: Składanie dziesięcin według tego ustępu symbolizuje przyznanie swojej niższości i poddania się temu, komu dziesięcina jest dawana. A ponieważ "cztery odrębne rody Lewitów mogą słusznie wyobrażać cztery odrębne klasy usprawiedliwionej ludzkości, gdy pojednanie zostanie ukończone — świętych" itd. (F. 158), figura (4 Moj. 18:21; 24) zdaje się dowodzić, że rodzaj ludzki na świecie będzie niższy i podległy Starożytnym Świętym, Wielkiemu Gronu i Młodocianym Świętym; figura (4 Moj. 18:25,32) zdaje się dowodzić, że trzy te klasy na odwrót będą niższe i podległe Maluczkiemu Stadku. Ponieważ Młodociami Święci, jak i inni, otrzymywać będą dziesięciny na zawsze od zbawionego rodzaju ludzkiego i ponieważ wszyscy na ziemi jako króle (Mat. 25 :34; Obj. 21:24) równi będą jedni drugim, znaczy, że Młodociami Święci będą mieć wyższe aniżeli ludzkie dziedzictwo na ziemi — to jest niebieskie usposobienie, naturę, mieszkanie.

POUCZAJĄCY WYJĄTEK.

(32) Obj. 20:9: Zanim przedłożymy ten wiersz jako podobny dowód, że Młodociami Święci będą uczynieni istotami duchowymi, cytujemy z Z.13-53, szp. 1, par. 1-4, w celu udowodnienia, że słowa drukowane tłustym drukiem zawierają zasadę, zdającą się wykazywać, że przez wyrażenie "obóz świętych" zdają się być rozumiani Młodociami Święci i że wyrażenie "Umiłowane Miasto" zdaje się stosować tutaj do Starożytnych Świętych, **jako przedstawicieli Umiłowanego Miasta, Uwielbionego Kościoła**. Wyjątek z "Tower" brzmi jak następuje:

(33) "Ta sama myśl (że Starożytni Święci staną się istotami duchowymi) zdaje się być odmalowana w Objawieniu. Pod koniec tysiąca lat Szatan zostanie zwolniony, aby mógł iść i doświadczać ludzi, jacy będą na ziemi, celem wykazania, jak dalece ich serca lojalne są dla Boga i dla zasad sprawiedliwości. Rezultatem tych doświadczeń będzie, że niektórzy odpadną — Obj. 20:7-10. Czytamy: "I

wystąpił na szerokość ziemi obtoczyli obóz świętych i miasto umiłowane. Ale zstąpił ogień od Boga z nieba i pożarł je" (Obj. 20:9) "Umiłowane Miasto" jest Nowem Jeruzalem, Kościołem w chwale, nie Kościołem w ciele. Bunt wzniecony przez Szatana będzie nie tylko przeciw ziemskim książętom, ale także przeciw Chrystusowi.

(34) "Do tego czasu, osiągnąwszy doskonałość organizmu i władz, lud zaznaczy się **tem obtoczeniem obozu** świętych, ("i umiłowanego miasta, które w tekście jest także wspomniane jako obtoczone). **Że nie może to oznaczać Kościoła, widocznym jest z faktu, iż istoty ludzkie nie mogły zaatakować niewidzialnej siły istot duchowych, jaką wtedy Kościół będzie**. Jak w Wielkiej Brytanji ludność poszła do parlamentu protestować, tak buntujące się stronnictwa rodzaju ludzkiego protestować będą przeciw swoim wiernym Książętom. Zdaje nam się, że jako byśmy słyszeli ich mówiących: "Czas jest, aby rząd ten oddany był nam. Protestujemy przeciw waszemu pozostaniu dłużej u władzy." W buncie przeciw ziemskiej postaci Królestwa Mesjaszowego buntują się oni jednak przeciw Panu. Dlatego ich spotka sąd Boski - "ogień z Nieba."

(35) "Ponieważ bunt ten ma nastąpić pod koniec Tysiąclecia i ponieważ ludzkość do tego czasu dojdzie do doskonałości, przeto rozłączenie Starożytnych od reszty Świata zdawałoby się wskazywać, iż Bóg ma jakieś specjalne zamiary względem nich. **Sam wyraz obóz oznacza, że stan ich albo urządzenie jest tylko tymczasowe, i że Bóg ma w zapasie jakieś lepsze rzeczy dla nich.**"

(36) Zwróćmy staranną uwagę na pierwsze słowa wydrukowane tłustym drukiem w par. 34., oraz na słowa w ich środku zamknięte w nawiasie. Jeżeli wyrażenie obtoczyli "obóz świętych" dowodzi, że Kościół uwielbiony nie może oznaczać "obozu świętych" z tego powodu, "że sstoty ludzkie nie mogły zaatakować niewidzialnej siły istot duchowych, jaką wtedy kościół będzie", to znaczy z tego samego powodu, że wyrażenie "obtoczyli.....miasto umiłowane," nie może oznaczać uwielbionego Kościoła, chociaż wyrażenie takie zwyczajnie nazywa uwielbiony Kościół. Zdaje się raczej oznaczać, że Starożytni Święci, **jako widzialni przedstawiciele niewidzialnego Miasta Umiłowanego, jako takiego**, mają być rozumiani tutaj przez wyrażenie Miasto Umiłowane. Jeżeli tak jest, to "obóz świętych" zdaje się być inną klasą — to jest Młodocianymi Świętymi, przeciw których podrzędnej władzy klasa kozłów zbuntuje się, gdy Szatan zostanie uwolniony, a przez słowa pisane tłustym drukiem przy końcu wyjątku przytoczone dowodzą, że Młodociami święci będą istotami duchowymi. Ponieważ nie nadszedł czas, aby to było zrozumiane, gdy "On Sługa" pisał ten artykuł, nikt nie mógł tego wtenczas widzieć, chociaż słowa jego dają nam wskazówkę do należytego zrozumienia owego ustępu.

(37) Ufamy, że powyższe wystarczy, by umożliwić nam rozpoznanie należycie faktów w odniesieniu do Młodocianych Świętych. Ojciec Niebieski i Pan Niebieski błogosławią ich hojnie na ich miejscu i w ich służbie!

PYTANIA BERJAŃSKIE

(1) Jakich wyrażen powinniśmy używać do określeń myśli biblijnych? Jakie mamy przykłady i wyjątki przeciwne tej regule? Jakie nazwy podaje Pismo Św. odnośnie terminów Starożytni i Młodociami święci?

(2) Cd jakiego czasu rozwija się klasa Młodocianych świętych? Dlaczego? Od jakiego czasu wszyscy poświęceni stali się Młodocianymi świętymi? Dlaczego? Gdzie "on sluga" wspomina o tem? Przeczytaj to, co on podaje w VI tomie na str. 186 i w artykule "Dwie Części Żniwa".

13) Kiedy specjalne światło zdaje się nu więcej świecić na tę klasę?

(4) Skąd to światło powinno wypływać?

(5) Wykaż jak Joel 2:28 traktuje o wszystkich klasach zbawionych z spośród rodzaju ludzkiego z łącznością z Młodocianymi świętymi? Ile klas w ten sposób będzie zbawionych i wymień je?

(6) Wyjaśnij 2 Tym. 2:20, i wykaż jak jest tam traktowane o czterech klasach łącznie z Młodocianymi świętymi.

(7) Wyjaśnij Ps. 72:3 i pokaż jak jest tam opisane o czterech klasach, z których jedna jest klasą Młodocianych świętych? Jak chronologia budowy Jeruzalemu na czterech wyżynach figurowała chronologie budowy pozafiguralnego Jeruzalemu w czterech klasach? Co ustęp ten zdaje się wyobrażać?

(8) Jakie są trzy szeregi pozafiguralnych Lewitów? Jak to "on sługa" rozmaicie określał? Jak można te określenia pogodzić? Jak musi być oddzielone jedno od drugiego co do czasu? Co powinniśmy unikać aby nie czynić? Jakie są podobne fakty w Piśmie św. pomagające ku zrozumieniu, że figury lewickie posiadają trzy szeregi pozafiguralne?

(9) Z ilu i z jakich grup składa się każdy szereg Lewitów? Którzy są, a którzy nie są tymczasowymi Lewitami Epifanii? Co się stanie z tymi, którzy się nie poświęcą? Kto są ci drudzy Lewici Epifanii? I jakie stanowią grupy? Jak są ze sobą połączone te dwa gatunki Lewitów?

(10) Przeczytaj i wytłumacz zacytowane Pisma udowodniające, że te cztery klasy stanowią Kościół Pierworodnych? Wyjaśnij te klasy przedstawiane w usłudze Przybytku? Dlaczego nie można było zauważyć przed Epifanią co przedstawiali pozafiguralni Gersonici? Co udowodnią, że Gersonici nie przedstawiają zbowionego świata, lecz Młodocianych świętych?

(11) Wyjaśnij Izaj. 60:13 i wykaż jak to odnosi się do Starożytnych świętych, Wielkiego Grona i Młodocianych świętych jako pozafigur Lewitów Tysiąclecia? Jaki fakt udowodnią tą myśl?

(12) W krótkości wytłumacz z ks. Daniela roz. 3, figurę i poza-figurę? Co się zawiera w liczbie trzech Hebrajskich młodzieńców, przedstawiających trzy klasy obecnie poświęcone? Co się zawiera w ich imionach przedstawiających te klasy?

(13) Co nie przedstawia wyrażenie "dwójnaosobny duch"? Dlaczego nie? Jakie są dwa hebrajskie słowa z których to wyrażenie zostało przetłumaczone? Wyjaśnij znaczenie tych słów z Proroctwa Zach. 13:8; z 5 Ks. Moj. 21:17; z 2 Ks. Król. 2:9.

(14) Według "onego sługi" ile i jakie klasy wyobrażał Elizeusz? Jak możemy pogodzić jego myśl, z wypełnionymi faktami, które dowodzą, że Elizeusz przedstawia Wielkie Grono i Młodocianych świętych? W jakiej władzy uczestniczą Młodociani święci?

(15) Jaki wniosek można wyciągnąć z wykazanych Pism odnośnie pracy i społeczności Młodocianych świętych?

(16) Z punktu zapatrywania na obraz Przybytku jaka jest obecna i przyszła misja Młodocianych świętych? Jaką jest z punktu zapatrywania na Królestwo?

(17) Przez jakie dwie metody udowodniamy Tysiącletnie nagrody Młodocianych świętych? Z kim zostaną oni nagrodzeni?

(18) Wnioskując z Boskich przymiotów w jaki sposób dochodzimy do takiej konkluzji, że Tysiącletnia nagroda dla Młodocianych świętych będzie podobną nagrodzie Starożytnych świętych?

(19) Co naucza Joel 2:28 o ich Tysiącletniej nagrodzie?

(20) Co naucza 2 Tym. 2:20 o ich Tysiącletniej nagrodzie?

(21) Co naucza Ps. 72:3 o ich Tysiącletniej nagrodzie?

(22) Co naucza Iz. 60:13 o ich Tysiącletniej nagrodzie?

(23) Co naucza 4 Ks. Moj. roz. 3 i 4 oraz Żyd. 12:23 o ich Tysiącletniej nagrodzie?

(24) Cc 2 Ks. Król. 2:9, 10 i późniejsze czynności Elizeusza zawierają w sobie o ich nagrodzie?

(25) Jaką będzie ich nagroda po Tysiącleciu? Gdzie "on sługa" dał dowody, że Starożytni święci będą istotami duchowymi? Do kogo można niektóre z tych dowodów również zastosować? Jaką jest krótka historia rozwoju światła, że Starożytni święci staną się duchowymi?

(26) W jaki sposób przychodzimy d) wniosku, na podstawie pewnych Pism i Boskich Przymiotów, że Młodociani święci nie pozostaną na ziemi po Tysiącleciu?

(27) W jaki sposób należałoby się spodziewać, że Boskie Przymioty nagrodzą ich po Tysiącleciu?

(28) Dowiedz z listu do Żydów 12:23; 2 Ks. Moj. 12:11-13, 21-23, 27; 13:1, 2, 11-15; 4 Ks. Moj. 2:40-31, że usposobienie i natura Młodocianych świętych będą duchowe.

(29) Jaki jest dowód w 4 Ks. Moj. 18:20, 23, 24, że Młodociani święci osiągną duchowe dziedzictwo?

(30) Jaki jest dowód w 4 Ks. Moj. 3:27, 29, 35, 38, że Młodociani święci osiągną duchowe dziedzictwo?

(31) Jak udowodnią wyjątek z listu do Żydów 7:1-10 i 4 Ks. Moj. 18:21, 24, 25-32 w porównaniu z Mat. 25:34 i Obj. 21:24, że Młodociani święci osiągną duchowe dziedzictwo?

(32) Co zdaje się przedstawiać wyrażenie "obóz świętych" i "miasto umiłowane"? Jaka zasada zawierająca się w wyjątku ze Strażnicy Brata Russella zdaje się dowodzić tego?"

(33) Podaj krótkie streszczenie z Obj. 20:7-10.

(34) Co ludzkie istoty nie mogą uczynić niewidzialnej sile istot duchowych? Co to dowodzi odnośnie do "obozu świętych" i "miasta umiłowanego"?

(35) Co wyraz "obóz" oznacza odnośnie stanu?

(36) Co wyrażenie "obtoczyli obóz świętych i miasto umiłowane" oznacza ze względu na obóz i miasto? Dlaczego? Dlaczego zupełność tego ustępu Pisma św. nie była rozumianą za czasów "onego sługi"?

(37) Czy powyższe dowody nie są dostateczne i przekonujące o istnieniu klasy Młodocianych świętych? Czego możemy się jeszcze spodziewać odnośnie tej klasy?

NASZA STATYSTYKA WIECZERZY PAŃSKIEJ Z ROKU 1933

NASTĘPUJĄCE są nasze sprawozdania z obchodzenia Pamiątki Wieczerzy Pańskiej z roku 1933, od tych zborów, w których przynajmniej dziesięciu brało udział. Przynajmniej 25 zborów bezwątpienia zapomniało przysłać nam sprawozdanie. Ogólnie mówiąc, takowe wskazują na wzrost w liczbie biorących udział. 195 zborów nadesłało nam swe sprawozdanie.

Warszawa, Polska	351
Łódź, Polska	215
Poznań, Polska	96
Philadelpia, Pa	89
Paary, Polska	76
Pabjanice, Polska	64
Milatycze, Polska	62
Lwów, Polska	58
Bydgoszcz, Polska	56
Obsza, Polska	54
Bruay, Francja	50
Biszczka, Polska	46
Detroit, Mich.	45
Cewków, Polska	42
Lublin, Polska	41
Oleszyce, Polska	41
Chicago, 111	40
Grudziądz, Polska	39
Włodzimierzec, Polska	38
Jacksoiwille, Fla	35
Holendry, Polska	34

Kingston, Jamaika	33
Jezierna, Polska	32
Konstantynowo, Polska	32
Vancouver, B. O Kanada	29
Budki Kalenske, Polska	29
Lipiny, Polska	27
Katowice, Polska	26
Stare Sioło, Polska	26
Denain, Francja	25
Georgetown, Gwineja Brytyjska	25
Charleroi, Belgja	24
Kopenhagen, Dunja	24
Talmouth, Jamaika	23
Paryż, Francja	23
Błonie, Polska	22
New Haven, Oonn	22
Luboń, Polska	22
Crafts Hill, Jamaika	21
Pawłów, Polska	21
Lipniki, Polska	21
Randers, Dunja	21
New York i New Jersey	20
Baluszyn, Polska	18
Kansas City, Mo	18
Panama, Panama	18
Bergen, Norwegja	17
Częstochowa, Polska	17
Thottakad, Indja	17
Brownville, Pa	16
Cleveland, O.	16
Chodzierz, Polska	16
Majdan, Polska	16

Indianapolis, Ind.	16
Port Antonio, Jamaika	16
Reading, Anglja	16
Ricamarie, Francja	16
San Antonio, Texas	16
Strzelno, Polska	16
Ampsin, Belgja	15
Lausanne, Szwajcarja	15
Minneapolis, Minn.	15
Springdale, Jamaika	15
Springfield, Mass	15
Aleksandrów, Polska	14
Calonne Riconard, Francja	14
Cielaz, Polska	14
Calgary, Alta., Kanada	13
Duwały, Polska	13
Pittsburgh, Pa	13
Atlanta, Ga	12
Bystrzyca, Polska	12
Connors, Jamaika	12
Seattle, Wash	12
Cristbal, C. Z.	11
West Frankfort, 111	11
Wola Komborska, Polska	11
Bartons, Jamaika	10
Chatham, Ont.-Kanada	10
Houston, Texas	10
Loon Lake, Sask. Kanada	10
Medicine Hat, Alta., Kanada	10
Milwaukee, Wis	10
Rockford, 111	10
Zagórz, Polska	10

ODPOWIEDZI NA PYTANIA.

Pytanie. — Czy mamy w jakikolwiek sposób — słowem, wejrzeniem lub uczynkiem — dopomagać władzy lub jakimkolwiek prześladowcom ludu Bożego do pojmania lub szkodenia mu?

Odpowiedź. — Myślimy, że nie mamy tego czynić. To pytanie zostało postawione z powodu postępków pewnego brata, który na żądanie policji podał informację o miejscu pobytu brata, którego policja chciała ująć za głoszenie Prawdy. Informujący myślał, że jego chrześcijańska prawdomówność wymagała tego by wskazać policji miejsce pobytu prześladowanego brata. Powinniśmy raczej cierpieć, aniżeli zdradzać kogokolwiek z ludu Pańskiego — albowiem pomaganie prześladowcom w prześladowaniu braci jest zdradą ludu Bożego. W ciągu trzech wieków w okresie Smyrńskiego prześladowania Kościoła (70-313 r.), tym którzy w jakikolwiek sposób dopomagali prześladowcom w wydawaniu swych braci była nie-

tylko odbierana społeczność braterska, ale już nigdy więcej nie byli przyjmowani do społeczności Kościoła, ponieważ byli oni, mniej więcej uważani za uczestników biorących udział w duchu Judaszowskim. Radzimy więc braciom, by unikali czegokolwiek, co zakrawa na ducha Judaszowego, wydającego swych braci na cierpienia z rąk ich prześladowców. Zakrywanie prześladowanych braci nawet z osobistą stratą lub cierpieniem jest to kładzeniem życia za braci, co też podoba się Bogu, lecz wydawanie braci jest zdradą, Bogu się niepodobającą. Rahab (Ks. Joznego 2:1-24) ukrywająca dwóch szpiegów przed urzędnikami z Jerycha, a to nawet do tego stopnia, że użyła dwuznacznej mowy, jest podana w Słowie Pańskim za przykład wiary (Żyd. 11:31), chociaż ci urzędnicy byli wysłani przez jej władcę do ujęcia tych dwóch szpiegów. Widzimy więc, że jest ona podaną za Boski przykład zasad, jaki użyliśmy za podstawę odpowiedzi na powyższe pytanie.

Pytanie: Czy Młodociani święci, którzy poświęcili się pomiećmy październikiem 1881, a październikiem 1914, dowiedzą się w tym życiu, że nie zostali spłodzeni z Ducha i czy poznają, że są Młodocianymi, świętymi ?

Odpowiedź:—Przychylamy się do zdania, że ci z nich, którzy żyć będą po oczyszczeniu Wielkiego Grona, dowiedzą się o tym przed opuszczeniem tego świata. Być może, że to będzie im objawione przez różnice ich doświadczeń (a owych) Wielkiego Grona, może przez ich próby i osiągnięcia charakteru. Wielkie Grono osiągnie doskonałą miłość w tym życiu, do czego Młodociani święci nie dosięgną, albo przez różnicę ich znajomości, przywilejów w służbie i cierpienie, a owych Wielkiego Grona. A może Kapłaństwo otrzyma wyrozumienie różniących się doświadczeń, przez które obie klasy między 1881 a 1914 przechodzą. Do tego czasu wiedza nasza na tym punkcie jest za małą, aby dać jasną odpowiedź na to pytanie; jesteśmy jednak zadowoleni z tego, że będzie objawione w każdym wypadku. W swoim czasie bezwątpienia, światło będzie więcej świecić na ten przedmiot, niż teraz, a gdy przyjdzie, będziemy posiadali to światło, jeżeli w ciągu dalszym będziemy chodzić w światłości. Dlatego nie chcemy spekulować względem tego. Przeciwnie, wierzymy, że wszyscy dobrze czynią, jeżeli przyjmą każdego poświęconego przed 16 wrześniem 1914 jako członka maluczkiego stadka, aż do czasu, gdy Pan udzieli pewnych wskazówek, że tacy nie otrzymali spłodzenia z Ducha i dla tego muszą być Młodocianymi świętymi. Wiara wiernie ufa Jemu, w jakichkolwiek wypadkach, w tej lub we wszystkich innych sprawach naszej wiary, nadziei, miłości i posłuszeństwa, a to przyniesie nam błogosławieństwo i zupełniejszą informację od Pana we właściwym czasie. CP. 27. 1291.

Pytanie:—Czy mogą Młodociani święci modlić się do Boga jako ich Ojca?

Odpowiedź:—Bóg nie jest jeszcze aktualnie Ojcem Młodocianych świętych, którzy nie będąc spłodzonymi z Ducha świętego, nie mogą być właściwie Jego dziećmi. Ale w rzeczywistości są sługami i przyjaciółmi Bożymi. Ich tymczasowe usprawiedliwienie czyni ich jednakowoż poczytalnie Synami Bożymi, tak samo jak uczniowie Jezusa byli przed zesłaniem Ducha świętego tymczasowo poczytani za Synów Bożych. Tak jak uczniowie byli tylko prospektywnymi synami Bożymi z powodu ich przyszłego spłodzenia z Ducha, tak też i Młodociani święci są prospektywnymi synami z punktu zapatrywania na ich przyszłe spłodzenie z Ducha. Przypominamy, że ze względu na tymczasowo poczytalne stanowisko uczni jako Synów Bożych i ich przyszłe spłodzenie z Ducha, byli oni często wspomniani, jako mający Boga za Ojca. (Mat. 5:17,45,48; 6:1,4,8,9,15,18; 7:11; Jan 16:27-28 itd.) A ponieważ Młodociani święci mają również podobne stanowisko, tymczasowo poczytalne i prospektywne synowstwo Boga, tak jak mieli uczniowie przed Zielonymi świątkami, a nie jako rzeczywiście Synowie Boży; a zatem do tego rzeczywistego synowstwa muszą czekać, aż do krótkiego czasu, po Tysiącleciu, kiedy będą spłodzeni z Ducha. Dlatego nie byłoby złą rzeczą dla Młodocianych świętych modlenie się do Boga jako ich Ojca z punktu zapatrywania na ich poczytalne i prospektywne stanowisko; ale byłoby złą rzeczą, gdyby się w ten sposób modlili, lecz nie trzymali tych dwóch punktów w pamięci. To, cośmy przedtem raz pisali względem Młodocianych świętych, aby nie używali Boga, jako ich Ojca, mieliśmy na myśli rzeczywiste stanowisko synów. Lecz z punktu widzenia na powyższe dwie myśli — ich poczytalne-go i prospektywnego stanowiska — mogą modlić się do Boga, jako ich Ojca, między innymi rzeczami, mogą używać modlitwy Pańskiej. To jednak nie znaczy, aby na zebraniu członków Maluczkiego Stadka mieli przewodniczyć w modlitwie, ponieważ nie mają przystępu do tronu łaski tak jak mają członkowie Maluczkiego Stadka. Z tej przyczyny musimy też nadmienić, że Młodociani święci nie mają być prośbami do Modlitwy w zgromadzeniu członków Kapłaństwa (P. 27, 130).

Pytanie:—Jeżeli kto przyszedł do prawdy przed 18 kwietniem 1916 (przed zakończeniem popieczętowania wybranych na czołach) lecz nie jest absolutnie pewnym, czy się ofiarował przed 16 wrześniem 1914 (gdy ostatni został spłodzony z Ducha) czy ma taki uważać się za członka Kapłaństwa i brać udział w kapłańskich zebraniach itd., lub czy ma powstrzymać się od kapłańskiej nadziei, a trzymać się tylko nadziei świętych?

Odpowiedź:— Nie możemy dać akuranej odpowiedzi na to pytanie. Choć wiemy, że większość ofiarowanych między 1881 a 1914 nie była spłodzona z Ducha, to jednak radzimy, aby drudzy uważali takowych ofiarników jako nowe stworzenia w naszych zborach, z tej przyczyny, że tak samo traktowaliśmy takowych między 1881 a 1914 i nie możemy udowodnić, że nie są spłodzeni z Ducha. Ta zasada według naszego zdania powinna być zastosowana, do takich braci, którzy są włączeni w te kwestje. Lecz jak tacy bracia sami siebie mają uważać, jest zupełnie inna i trudniejsza kwestja. Ta trudność nie może być tak łatwo przez te siedm rzeczy, odnoszących się do spłodzenia z Ducha nowych stworzeń, rozwiązana, jak (1) wiedza głębokich rzeczy, (2) pragnienie niebiańskie, (3) sposobność do służby, (4) wzrastanie w podobieństwo Chrystusa, (5) karanie za przestępstwa, (6) przesładowanie dla sprawiedliwości i (7) próby charakteru, — ponieważ Młodociani święci również to posiadają. Od roku 1881 głębokie rzeczy Boże, które przedtem mogły tylko być widziane przez nowe stworzenia, mogą takie być widziane przez Młodocianych świętych, tak samo jak w tysiącleciu Starożytni święci i klasa Restytucji będą mogli widzieć głębokie rzeczy — faktycznie wszystko, co jest w Biblii. Możemy tylko myśleć o jednym zarysie świadectwa Ducha,

którego Młodociani święci nie posiadają — to jest sympatycznego uznania Ducha spłodzenia w sercu, choć posiadają sympatyczne uznanie działania Ducha świętego w ich poświęconem naturalnem ludzkim sercu, tak jak Adam i Ewa posiadali przed zgrzeszeniem, tak jak Jezus miał przed Jego spłodzeniem z Ducha i jak Starożytni święci i klasa Restytucji będą posiadali w przyszłym wieku. Młodociani święci z punktu widzenia na ich przyszłe spłodzenie, pragną niebieskich rzeczy. Dlatego też wielkie podobieństwo pomiędzy świadectwem Ducha dla Nowych Stworzeń a świadectwem Ducha dla Młodocianych świętych stawia trudność w decydowaniu ich stanowiska. Inni bracia powinni dlatego pozostawić każdemu do jego własnego zadecydowania, odnośnie jego stanowiska. Nie byłoby debrą rzeczą dla takich jednostek, nie mieć nadziei wysokiego powołania, jeżeli są spłodzeni; lecz jeżeli nie są spłodzeni nie byłoby to bezpieczną rzeczą uchodzić za Kapłanów. Dlatego decydowanie nie jest to łatwą rzeczą. Tym w wątpliwości radzimy, aby gorliwie modlili się do Pana o oświecenie by im dał poznać czy mają sympatyczne uznanie działania Ducha spłodzenia w ich sercach. Powinni również prosić innych z Maluczkiego Stadka o modlitwy w tym względzie za nich. Wierzymy, iż oświecenie będzie dane w swoim czasie takim jednostkom, że poznają swoje stanowisko w tej sprawie; lecz równocześnie niech inni traktują takowych jako nowe stworzenia. Pan bezwątpienia u-dzieli później wszystkim pewności co się tyczy tych indywidualnych Młodocianych świętych; lecz jesteśmy tego zdania, że ta rzecz nie będzie prędzej jasna aż za kilka lat. Rzeczywiście całkowite światło nie przychodzi odrazu, lecz stopniowo (P. 27. 130).

Pytanie:—Jeżeli znajduje się tylko jedna osoba Maluczkiego Stadka w Zborze, mianowicie, jeżeli ta osoba jest siostra, a reszta członków, około pół tuzina są Młodocianymi świętymi, jak ma zbór być zorganizowany?

Odpowiedź:—Jeżeli jest tylko jeden brat z Maluczkiego Stadka, zdolny ku nauczaniu, to radzimy, aby był obrany starszym. Jeżeli tylko siostra, a zdolna przewodniczyć, to radzimy, aby została obraną przewodniczącą. W każdym wypadku radlimy, ażeby taki zbór był uznany, jako zbór Młodocianych świętych. Lecz jeżeliby byli w zborze Młodociani święci z kwalifikacjami starszeństwa, radzimy, aby byli obrani na starszych w prowadzeniu tych innych zebrań, w których starszy z Maluczkiego Stadka nie prowadziłby zebrań lub w których nie przewodniczyłaby siostra; i aby w takich zebraniach starszy z kapłaństwa lub przewodnicząca siostra nie byli uznani jako goście, których urząd kapłański był u-znany przez zbór, jak powyżej wskazano. Lecz jeżeli starszy Młodocianych świętych prowadzi zebranie, ten członek Maluczkiego Stadka powinien liczyć się jako gość, pozwalając Młodocianym świętym prowadzić zebranie. To zdaje się być duchem zdrowego umysłu na ten przedmiot, ponieważ daje sposobność Młodocianym świętym do wyrobienia ich kwalifikacji w sercach i umysłach, a do tego stawia ich we właściwe stanowisko wobec członka Maluczkiego Stadka znajdującego się w pośród nich. Jeżeli byłoby dwóch członków Maluczkiego Stadka w zborze, a więcej niż dwóch członków z Młodocianych świętych radzimy, że jeżeli jeden lub obaj z nich mieliby kwalifikację starszeństwa, ażeby taki zbór był uznany jako zbór Maluczkiego Stadka, aby jednego lub dwóch obrać ze starszych (jeden przez drugiego) i aby uznawać Młodocianych świętych jako towarzyszy zboru (braci) lecz aby nie głosowali, ani trzymali urzędu (P. 27, 130).

Pytanie:—Jeżeli niema w zborze członka Maluczkiego Stadka, aby był organistą lub fortepianistą, czy ma zdolny Młodociany święty być obrany na taki urząd w zborze?

Odpowiedź:—Wierzymy, że taki brat lub siostra nie ma być obrany na taki urząd, ponieważ to uczyniłoby ich djakonem lub djakonką w Kościele. Wierzymy, że w takim wypadku byłoby właściwą, rzeczą głosować na takiego członka Młodocianych świętych, ażeby grał w Kościele przez pewien tylko okres Tczasu, nie obierając go na urząd w Kościele. Jak w typie pekazane przez Abednego i sluga posłańca, to jest sluga w Kościele, bo Kościół jest posłańcem Bożym) byłoby właściwe dla Młodocianych świętych, by dali Kościołowi pewne usługi, które są Kościołowi potrzebne i których są w stanie udzielić, zgodnie z Boskim porządkiem w zarządzie Kościoła (P. 27, 130).

Pytanie:—Czy jest Epifanja specjalnie dla świata czy dla Kościoła?

Odpowiedź:—Greckie słowo Epifanja ma w Biblii dwojakie znaczenie i przedstawia: (1) prawdę świecąca z specjalną światłością, (2) okres czasu, w którym przez jasne świecenie objawi się Pan światu, Wielkiemu Gronu i Młodocianym świętym, jako obecny przy Jego wtorem przyjsciu w Jego prawdziwych stosunkach. W pierwszym jego znaczeniu nasz drogi brat R^A 'sell używa i piśmiennie wyjaśnia to słowo na str. 44-47 w broszurce "Powrót naszego Pana", gdy używa i piśmiennie wyjaśnia jego ostatnie znaczenie i. przeciwstawia temu perjod Parousji jako czas, w którym Pan objawia Kościołowi Swą obecność wtórego przyjscia w Jego prawdziwych stosunkach, jako różniące się od okresu Epifanii lub A-pkalupcji, podczas którego okresu objawia się Pan światu i Wielkiemu Gronu, jako obecny w Jego wtorem przyjsciu i Jego prawdziwych stosunkach. (Przeczytaj broszurkę, gdzie orat Russell odróżnia Parousję, jako czas Pańskiej apekaupsis, odkrywającej sameg Siebie Kościołowi, z Epifanją jako czasem Pańskiej apoka-lucsisio, odkrywającej samego Siebie światu; na innym miejscu odróżnia Parousję jako czas Pańskiej apokalupsis. odkrywającej samego Siebie wiernemu Kościołowi z Epifanją jako czasem Pa-

skiej apokalypsis odkrywającej samego Siebie Wielkiemu Gronu). Jeżeli Apokalypsis wyobraża okres objawienia, jest to samo, co okres Epifanii. Nieświadomie w Teraźniejszej Prawdzie No. 1 (angielskiej) odróżniliśmy cd okresu Epifanii w następujący sposób: "wtóre Przyjście Jezusa postępuje przez trzy stopnie, pokazane przez greckie słowo **Parousja**, Epifanija i Apokalypsis". Jeżeli zmienimy trzy stopnie na dwa a i na lub, wtenczas nasz nieświadcemy błąd będzie właściwie poprawiony.

Niekiedy przeczą temu, że Epifanija jest okresem, w którym Pan objawia się Wielkiemu Gronu, jako obecny w Jego wtórem przyjściu w Jego prawdziwych stosunkach. Na to odpowiadamy, jak następuje: Choć jednostki, które teraz są w Wielkiem Gronie, wiedzieli o Jego obecności podczas Parousji, **oni wtenczas nie wiedzieli, że byli w Wielkiem Gronie**. Oni jak i ci z Wielkiego Grona większej liczby, którzy przez wiarę nie dowiedzieli się o Jego obecności podczas Parousji, dowiedzą się podczas Epifanii o Jego obecności i okaże się **im jako osłonkom Wielkiego Grona** (Łuk. 17:29, 30; 1 Kor. 3:11-15; 2 Tes. 2:8. porównaj z Izaj. 63:8; Pieśń Sal. 5:6,7; Obj. 19:7-9). 2 Tym. 4:1 dowodzi, że Epifanija jest okresem, w którym Pan sędzi, rozdziela, żywych, jednych cd drugich (1) Maluczkie Stadko i Wielkie Grono, jednych cd drugich i (2) pokutujących i niepokutujących upadłych aniołów, jednych cd drugich. (2 Kor. 5:15-17; Rzym. 14:9) i że królestwo jest okresem w którym Pan sędzi, rozdziela umarłych, jednych do drugich (to jest pokutujących i niepokutujących niedoskonałych ludzi (2 Kor. 5:14; Mat. 8:22). 2 Tes. 1:7,8 pokazuje nam, że utrapienia wielkiego ucisku (ogień płomienisty) objawia Pana jako obecnego całej ludzkości. Pierwsze małe początki Epifanii dla świata rozpoczęły się podczas pierwszego uderzenia Jordanu — 1914-1916—w którym to czasie—pozafiguralny Eljasz kilkakrotnie ogłaszał, że wojna, jako część wielkiego ucisku, dowiodła, że Jezus był powtórnie obecny. Wynikiem tego wielu ludzi świata, krótko po rozpoczęciu rozdzielenia Jordanu, zaczęli rozpoznawać wtóra obecność Pana. Tak jak od roku 1874 wieki Ewangelji i Tysiąclecia schodziły się jeden z drugim, tak też od jesieni 1914 roku do jesieni 1916 okresy Parousji i Epifanii schodziły się jeden z drugim. Od ostatniej daty znajdujemy się zupełnie w Epifanii. Pan bezwzględnie wziął z pośród nas onego sługę na samym końcu Parousji, ażeby tym sposobem tym łatwiej dokonać rozłączenia pozafiguralnego Eljasza z Elizeusza, Jego służba udzieliła nam tylko wszystką prawdę Parousji, która jest fundamentem przychodzącej do nas prawdy Epifanii. Niech Bóg błogosławi obie formy prawdy dla nas i usposobi nas do oceny pierwszej nad ostatnią prawdą.

Pytanie: Jak stoją Młodociani święci względem zasługi Chrystusowej?

Odpowiedź: Usprawiedliwienie Młodocianych świętych jest tymczasowem usprawiedliwieniem. W tymczasowem usprawiedliwieniu zasługa Chrystusowa nie jest aktualnie zastosowaną, ponieważ to właśnie zastosowanie zasługi Chrystusowej ożywia usprawiedliwienie; (zmienia je na ożywione usprawiedliwienie) lecz w tymczasowem usprawiedliwieniu Bóg przez ten czas, aby usprawiedliwionego doprowadzić do poświęcenia, patrzy na niego, jakoby zasługa Jezusa już za niego była zastosowana, aby przez to działać w celu doprowadzenia go do poświęcenia. Dlatego nazywamy to usprawiedliwienie tymczasowem usprawiedliwieniem. To nie bywa dawane, aby ukompletowało jego dzieła, lecz aby dać tej osobie sposobność do otrzymania od Pana takich doświadczeń w Jego opatrności i pomocy z Jego Słowa, co mogło by doprowadzić ją do poświęcenia. Jeżeli poddaje się pomocy Pańskich Opatrzności i nauk z Jego Słowa, to ofiaruje się i przez to jej usprawiedliwienie przed ukompletowaniem Maluczkiego Stadka, jest przez przypisanie zasługi Chrystusowej za nią i przez aktualne odpuszczenie grzechów ze strony Boga za tę osobę i przez przypisanie sprawiedliwości Chrystusowej za nią, *ożywione*. A ponieważ zupełna liczba wybranych do Maluczkiego Stadka już jest dopełniona, dlatego już niczyje usprawiedliwienie nie zostaje ożywione ponieważ spłodzenie z Ducha zakończyło się, dlatego nie ma potrzeby dla ożywionego usprawiedliwienia. Według tego też Młodociani święci przed ich poświęceniem są traktowani tylko z punktu zapatrywania usprawiedliwienia; a gdy się poświęcają, uznawają cel ich usprawiedliwienia bez aktualnego przypisania zasługi Chrystusowej za nich i z tej przyczyny bez spłodzenia ich z ducha. Dlatego możemy powiedzieć, że ich usprawiedliwienie nie jest ożywionem, lecz tylko tymczasowem usprawiedliwieniem, gdyż zasługa Chrystusowa nie była dla nich stosowana. P. 1925, 126.

Pytanie: Jeżeli przy końcu Tysiąclecia Starożytni i Młodociani święci umrą, czy może ich śmierć być nazwaną śmiercią wtóra?

Odpowiedź: Jest to prawdą, że przy końcu małego czasu (Obj. 20:3) Starożytni i Młodociani święci umrą. Jest to również prawdą, że dla nich będzie to drugiem umieraniem, lecz ich śmierć nie będzie wtóra śmiercią, ponieważ wtóra śmierć jest używana w Biblii w technicznym tego słowa znaczeniu, jako mocny kontrast do pierwszej, to jest do śmierci Adamowej. Pierwsza, czyli śmierć Adamowa zostanie zniesioną, gdy Mesjasz obudzi śpiących w grobach i podniesie ich przez proces restytucji do doskonałości. Pierwszy, czyli stan śmierci Adamowej skończy się po pewnym czasie, lecz co Pismo święte mówi o wtórej śmierci, ta nigdy się nie skoń-

czy. Nikt z tych, którzy weszli w biblijnie podaną wtóra śmierć, nie powróci do życia. Tacy będą umarłymi wiecznie. Myślmy, że trudność dającego to pytanie może być usunięta, jeżeli zapamiętamy, że wyrażenie 'wtóra śmierć' jest używane w technicznym tego słowa znaczeniu, stanu, w którym niepoprawni grzesznicy, po ostatecznej próbie i sposobności będą w wieki odrzuceni. Wtóra śmierć nie znaczy koniecznie umrzeć drugi raz, ponieważ naprzykład Judasz z klasy wtórej śmierci Wieku Ewangelji nie umarł drugi raz; i tak samo odnosi się do wszystkich należących do klasy wtórej śmierci Wieku Ewangelji; i niewątpliwie nie którzy z tych, którzy zostaną przy życiu przez wielki ucisk i całe tysiąclecie, przy końcu — w tym małym czasie — okażą się niegodnymi wiecznego życia, a chociaż pierwszy raz umrą, to jednak ich śmierć będzie się nazywać wtóra śmiercią. To samo odnosi się do niepoprawnych upadłych aniołów. Dlatego nie możemy mówić, że umrze 5 wtóra śmiercią znaczącyby dwa razy umrzeć i ten wyjątek odnosi się także do wypadku Starożytnych i Młodocianych świętych, gdy u-mrą przy końcu Tysiąclecia. P. 1925, 128.

Pytanie: — Czy jest właściwą rzeczą, ażeby osoba z klasy Młodocianych świętych roznosiła literaturę prawdy przeciwko życzeniom jej męża?

Odpowiedź: — Pod pewnymi okolicznościami życzenia męża niepoświęconego mogą być w tej sprawie wypełnione. Pod innymi nie potrzebują. Jeżeli na przykład miałoby to doprowadzić do znieważenia stanowiska (pracy) niepoświęconego męża, poświęcona żona, czy z Maluczkiego Stadka, czy z Wielkiego Grona lub z Młodocianych świętych, powinna wstrzymać się od roznoszenia, ponieważ wtenczas sprzeciwiałaby się prawom i obowiązkom męża. Tak we wszystkich wypadkach, gdyby roznoszenie literatury Prawdy miało doprowadzić do niesprawiedliwości tak dla strony poświęconej jak i niepoświęconej, w takim razie roznoszenie powinno być zaniechane; ale jeżeli sprawa jest tylko przesądem i opozycją do Prawdy ze strony męża niepoświęconego i nie wyrządza mu żadnej niesprawiedliwości, wtenczas osoba z klasy poświęconej jest uprzywilejowana do roznoszenia takiej literatury, ponieważ zauważmy, że poświęciliśmy nasze prawa, a nie prawa innych; zatem nie powinniśmy poświęcać się w taki sposób, aby miały wyrządzać krzywdę drugim. Możemy ofiarowywać nasze prawa tylko wtenczas, gdy się nie dzieje drugim żadna krzywda, to jednak nie możemy zgodzić się na to, aby powstrzymywać się od poświęceń jedynie dlatego, że ktoś czuje niechęć do Prawdy. Niechaj poświęceni, żony lub mężowie, starają się wypełnić wszystkie obowiązki wiernie i ochotczo przed ich ofiarowaniem przed Panu; a jeżeli to uczynili mogą poświęcić swój czas Panu pomimo opozycji drugiej strony. Żona ma pewne prawa, które może ofiarować i nad którymi nie ma kontroli; a jeżeli uczyniła to, co do męża należy i zbywa jej czas, siła, środki, wpływ itd. dla służby Pańskiej, powinna wiernie to użyć, pomimo opozycji do Prawdy ze strony nieprzyjacielskiego męża, lecz taktyka i przezorność powinny charakteryzować jej ofiarę, ażeby nie czynić niepotrzebnej opozycji. Dla pokoju byłoby często mądrą rzeczą wykonać" ofiarę w taki sposób, że przeciwna strona wcaleby o tem nie wiedziała. To nie byłoby złem, ponieważ prawa przeciwnej strony nie są jej odbierane. Wierzmy, że tę kwestję można załatwić tą samą zasadą, którą nasz Pan wymienił: "Oddawajciez tedy, co jest cesarskiego cesarzowi, a co jest Bożego, Bogu" (Mat. 22:21). Cesarz nie może nas zmusić, abyśmy nie udzielali Bogu tego, co się Bogu należy, a Bóg nie będzie odbierał cesarzowi to, co do cesarza należy.

W krótkości możemy powiedzieć, po wypełnieniu naszych małżeńskich obowiązków, jesteśmy uprzywilejowani od Pana ofiarować rzeczy dla Niego, jeżeli obowiązek nie wymaga udzielić tego naszym małżonkom lub mężom. Jeżeli taki postępek ze strony poświęconej doprowadzi do kłopotu, niech poświęcona strona znosi to, jako część jej cierpień z Chrystusem lub dla Chrystusa; z Chrystusem jeżeli poświęcona jest członkiem Maluczkiego Stadka, a dla Chrystusa, jeżeli poświęcona jest członkiem Wielkiego Grona lub Młodocianych świętych. P. 1925, 128.

Pytanie: — Czy myślą brata Russell'a było, że zasługa Chrystusa jest w całości dawana Kościołowi, a po przejściu przez Kościół będzie zastosowaną do świata?

Odpowiedź: — Taką była myśl brata Russell'a i taką jest też i myśl nasza, że cała zasługa Chrystusa przejdzie przez ofiarę Kościoła do świata, i to będzie w przyszłym wieku. Dalej było jego myślą, jak również jest i naszą, że nie cała zasługa Chrystusowa jest przypisywaną całemu Kościołowi, ale tylko tyle jest przypisywane z zasługi, ile jest potrzebne aby doprowadzić cały Kościół do doskonałości. Od roku 1910 aż do końca życia brat Russell nauczał, że zasługa naszego Pana wcale nie opuściła rąk Ojcowskich, ale jest złożoną przez cały czas u Niego jako depozyt [rzecz powierzona na przechowanie nazywa się depozytem]. A tylko pożyczka była udzielona Kościołowi na konto zasługi, to znaczy

że tylko przypisanie tejże zasługi było mu udzielone. W roku 1909 brat Russell użył wyrażenia, że zasługa Chrystusowa jest udzielana Kościołowi w obecnym wieku, a tym sposobem przejdzie przez ofiarę Kościoła do świata w następnym wieku. Lecz w roku 1910 poprawił swoje wyrażenie, dowodząc, że zasługa nigdy nie opuściła rąk ojcowskich, ale pozostaje tam gdzie była złożoną, a tylko jej kredyt czyli wartość tejże zasługi jest przypisywana Kościołowi; ta ostatnia jego myśl jest, jak widać, prawdziwą, z wielu punktów zapatrywania. Gdyby zasługa Chrystusowa przeszła aktualnie z rąk Ojcowskich na Kościół, a wtenczas przez ofiarę Kościoła przechodziłaby na świat, w takim razie Kościół mając w sobie zasługę byłby aktualnie doskonałym. Ani żadnego przypisywania zasługi nie potrzeba by było Kościołowi pod takimi okolicznościami-

SPROSTOWANIE

We wrześniowym wydaniu Ter. Prawdy w No. 68, znajdują się następujące główne pomyłki drukarskie:

Str. 67 szpalta 2, wiersz 33 od góry — zamiast **istnieniu** powinno być **znaczeniu**.

Str. 67, szpalta 2, wiersz 20 od dołu — zamiast **ten** powinno być **tem**.

Str. 68, szpalta 2, wiersz 37 od dołu po słowach *On mu da* — zostały opuszczone słowa: **klucze tajemnic królestwa, ale**.

Str. 69, szpalta 1, wiersz 1 od dołu po słowie *znaczenie* — został opuszczony wyraz **słowa**.

Str. 69, szpalta 2, wiersz 36 od góry — zamiast **narzuca** po-

mi, ponieważ zasług.?. Chrystusowa byłaby mu daną aktualnie. Ani nie moglibyśmy odłączyć Wielkiego Grona od udziału w ofierze za grzech, ponieważ część zasługi pozostaje z Wielkim Gronem po jego odłączeniu się od Kościoła. Z tego widzimy, że późniejsza myśl brata Russell'a była właściwą, a mianowicie ta począwszy od roku 1910 — ponieważ tyle tylko udzielano potyczki z kredytu zasługi (złożonej u Ojca) ile było potrzeba Kościołowi aby go przyprowadzić do doskonałości. Ta pożyczka z kredytu zostanie przekreślona przez Sprawiedliwość Bożą odnośnie Kościoła z powodu jego wiernej ofiary, a odnośnie Wielkiego Grona z powodu jego przymusowej śmierci, zaś co się tyczy klasy Wtorej śmierci przez odebranie od niej tej pożyczki. A tym sposobem pożyczka zostanie zwolniona.

winnoby **odrzuca**.

Str. 70, szpalta 1, wiersz 31 od dołu po słowie *znaczy* — zamiast **odrodzenie** powinno być **ogrodzenie**.

Str. 75, szpalta 2, wiersz 26 od góry — zamiast **wprowadził Izraela** powinno być **wyprowadził Izraela**.

Str. 76, szpalta 1, wiersz 38 od góry — zamiast **że** powinno być **je**.

Str. 76, szpalta 2, wiersz 35 od góry — zamiast **niedorzecznością** powinno być **niewiernością**.

Str. 76, szpalta 2, wiersz 42 od dołu po słowie *emigrowali* — zamiast **z ziemi** powinno być **do ziemi**.

SPIS PRZEDMIOTÓW W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE

(Od roku 1921 — 1933)

ABRAHAM i rozcinanie zwierząt, '23, 40; '27, 79; przymierze jego a nowe, '30, 46.

ACHAB i BENADAD, '23, 90; '28, 58.

ALLELUIA, a dym jej wstępuje, '24, 52.

AMBASADORZY Boga, '25, 50; '31, 18.

AMRAMICI pozafig. w W. Ewang., '28, 40.

ANIOŁOWIE, czterech a., '23, 35; '27, 75; niedoskonałość ciała czy charakteru? '26, 32; '29, 93; '33, 31; powrót do jedności z Bogiem, '27, 101; '32, 31; wyrok, '27, 101; '32, 31.

APOSTOŁOWIE, prorocy ewang., pasterze i nauczyciele, '24, 63; '29, 95.

ARCYKAPŁAN w szatach ofiarniczych, '27, 20; '31, 20.

ARKA NOEGO i osiem osób, kogo wyob.? '31, 63.

ARMAGEDON, europejski, '31, 15; ochrona przed, '33, 45; '33, 46; przepowiednia o godzinie, '32, 80; spis jest częścią, '32, 95; zaopatrzenie, '30, 62.

ARMJA GEDEONA, '23, 38; '27, 78; '26, 40; c. d. '26, 51.

AZAZELA Kozieł, zob Kozieł.

BADANIA Bereańskie, a rozwijanie prawd epif.? '27, 14.

BADANIE Biblii '24, 55; bereańskie metody, '24, 58; biblia nie jest podręcznikiem, '24, 56; podręcznik dla starszych, '24, 52; przedmiotowe a ustępowe badanie, '24, 55; rozwijanie pamięci, '24, 59; wartość badania Pisma Św., '25, 36; zbory nie mające starszych, '24, 61.

BARANIE skóry, '28, 84.

BENADAD i Syryjczycy? '24, 16; '28, 64; '30, 98; zob. Achab.

BEZPIECZEŃSTWO przeciw obrażeniom, '24, 50.

BIBLIJA, czy Bóg kieruje palcem i oczyma? '28, 78.

BICIE podwładnych, bicie równych, '26, 10.

BŁĄD i prawda jako próby, '31, 78.

BŁĄDZENIE w doktrynie, lecz serce w spraw, stanie? '25, 48; '30, 98.

BŁOGOSŁAWIENSTWO w mocy pokoju, '33, 50.

BOGA, jak Mojżesz mógł widzieć? '26, 67.

BÓG działa w sposób tajemniczy, '23, 44.

BOSKIE kierownictwo w sprawach świętych, '27, 2.

BRAMA ciasna, droga wązka? '28, 78; '32, 48; zamknięta, '23, 39; '27, 79.

BRATERSKA miłość, '24, 38.

BRON ku zabijaniu, '23, 2; c. d. '23, 30.

BUNT przeciw naukom i zarząd. Pańskim, '30, 18; '33, 35.

CHOMIAK i jego nauki, '28, 9.

CHRONOLOGICZNE wyjaśnienia z wysłania listu Eljasza, '27, 34.

CHRONOLOGIA P. B. I., '24, 89; c. d. '25, 5.

CHRYSZTUS "Sprawiedliwość Jehowy", '24, 62.

CHRYSZTUSOWY umysł, '25, 34.

CIAŁO, jedzenie ciała Syna czł., '24, 28; '29, 25. To jest ciało Moje, to jest krew Moja, '33, 15; c. d. '33, 28.

CIELEC, kozieł Pański i Azazela, czy nie przedstaw, tej samej ofiary, '28, 79.

CO ZNACZY to wszystko, '25, 82; '30, 18; '33, 34.

CYROGRAF wymazany w ustawach, '31, 61.

CZAS Żęcia, '23, 34; '27, 74.

CZYNIENIE tych rzeczy, '30, 34.

CZYNNOŚĆ Kościoła w czasie Epifanii, '24, 36.

CZYSTOŚĆ serca i życia, '24, 30; '27, 27.

DANIEL, roz. XI, wymienienie jednostek, '26, 19.

DATA Wielkanona. Przegląd twierdzeń P. B. I., '33, 7. Sprostowanie o dacie W., '33, 13.

DJABEL, nie dawajcie miejsca d., '29, 34.

DOM, a w wielkim domu, '23, 55; '30, 55.

DOYLE, odpowiedź na jego twierdzenia, '31, 80.

DRZEWA, jedlina, sosna, bukszpan, '23, 53; '3j, 53.

DRZWI a brama, jaka różnica? '28, 78; '32, 43; 'przed Panem przy drzwiach przybytku?' '26, 13.

DUCH dwójnasobny Elizeusza, '23, 56; '27, 83; '30, 56; różne działania ducha, '28, 34.

DZIEDZINIEC, Figura i Pozafigura, '23, 95; c. d. '24, 11.

EGZAMINACJA art. "Stróżu, co się stało w nocy?" '24, 71; Egz. Jubileuszowego roku, '24, 66.

ELIJASZ, Figura i Pozafigura, '23, 82; '28, 50; trzy i pół roku posuszy, '23, 82; '28, 50; pozafig. Sarepta, '23, 84; '28, 52; Schizma, '23, 86; '28, 54; mały obłok chmury, deszcz, '23, 88; '28, 56.

ELIJASZ i Ochozjasz, '23, 91; '28, 58; czynny cały wiek, '23, 92; '28, 59; żądanie ognia z nieba, '23, 94; '23, 61.

ELIJASZ: Ostatnie współczyny Eljasza i Elizeusza, '21, 2; '27, 19; chodzenie i rozmawianie, '21, 8; '27, 23; chronologiczne wyjaśnienie, '21, 23; '27, 34; rada Eljasza i odpowiedź Elizeusza, '32, 45; Kapłani i Lewi. '21, 17; '27, 30; '25, 14; Konie i jeźdźni, '21, 11; '27, 25; List, '21, 22; '27, 34; Płaszcz, '21, 3; '27, 19; pomazanie Elizeusza, '32, 44; ponowne okazanie się, '26, 97; rozdzielenie wód, '21, 5; '27, 21; rozłączenie, '21, 9; '27, 23; '30, 79; poglądy Rutherforda, '21, 16; '27, 30; '30, 66; sążenie po czasie dozwolone, '21, 18; '27, 31; siedm czynności Elizeusza, '21, 13; '27, 23; uderzenie Jordanu, '21, 3; '27, 18; wóz ognisty, '21, 9; '27, 24; wzięcie we wicherze, '21, 13; '27, 27; '25, 16; '32, 47.

ELIZEUSZ, włożenie soli w bańkę, '24, 54; prośba o dwójnasobnego ducha, '23, 60; '27, 88; nalewa: wody na ręce Eljaszowe, '25, 84; siedm czynności, '21, 13; '27, 23; odpowiedź Joramowi, '32, 37.

ENOCH przeniesiony, '25, 31; kogo wyobraża? '31, 63.

EPIFANJA, '23, 50; '28, 18; '30, 50; '33, 82; Czystość Kościoła w czasie, '24, 36; dla kogo? '24, 47; '28, 30; '29, 94; jak długo potrwa? '25, 38; Jesteśmy w Epifanii, '26, 35; najlepsza odpowiedź? '26, 68; '23, 63; wśród nas, '21, 2.

FALSZYWEGO świadectwa nie będziesz znosił, '26, 26; '29, 87; '33, 23.

GEDEON, Figura i Pozafigura, '26, 40; c. d. '26, 51; '23, 38; '27, 78.

GERSONIC, Wieku Ewangelji i ich praca, '23, 45; Gersonici zob. Młodociani święci.

GLÓWNE daty w utworzeniu traktatu i konkordatu Watykańskiego, '32, 30.

GLUPI i niepożyteczny pasterz, '29, 83; '33, 19; '26, 19.

GODZINA dziesięciu rogów i autorytetu bestji, '32, 15; pokuszenia, '26, 38; Tysiąclecia, '23, 39; '27, 79.

GÓRY i pagórki przyniosą pokój, '23, 55; '28, 23.

GROSZ, '23, 3; '23, 37; '31, 83; '27, 76; '27, 43.

GRZECHY, czy ofiary były za grzechy za rok miniony czy przyszły? '33, 16; ilustracja swawolnych grzechów, '24, 29; '29, 27; nowe przymierze, a odpuszczenie grzechów? '28, 79.

GRZESZNICY Wieku Ewangelji, '29, 8.

IMIĘ JEHOWA w Piramidzie, '31, 62.

INNY członek pozafig. złodziei rzuca obelgi, '31, 94.

IZRAELICI Wieku Ewangelji, '27, 8.

JANNES i Jambres, '26, 70; '30, 82.

JANOWE strofowanie i cel tegoż? '25, 92; '30, 29.

JEHU, '33, 71; '27, 31.

JORAM Judzki, Figura i Pozafigura, '31, 66.

JUBILEUSZOWY rok Izraela egzem. pogl. P. B. I., '24, 66; czy

- 70 jubileuszy wskazuje na rok 1874 czy 1924,—'26, 15.
JUDASZ, wypadek Judasza, '25, 26; dlaczego Jezus go wybrał? '26, 31; '29, 92; '33, 31.
KADZIDIO, czy było ofiarowane w świątyni? '26,32; '29,93; '33,31.
KALAMARZ pisarski, '23, 37; '23, 5; '27, 44.
KAPŁAN w szatach ofiarniczych, '27, 20; kapłanem lab lewitą jak można być pewnym, że jest dana osoba? '32, 32.
KAPLAŃSKA i braterską społeczność w jaki sposób można wstrzymać? '26, 67.
KOŚCIÓŁ Kompletnie Zorganizowany, '23, 18; '27, 59; '31, 50.
KROPIENIE krwią, '24, 22; '29, 20.
KRÓLESTWO Boże, a data ustanowienia? '31, 63; jaki dowód, iż będzie ustań. w Jeruzalemie? '31, 63.
KOZIEŁ Azazela, '25, 51; '31, 19; Azazel, znaczenie tego słowa, '31, 19; cz.onkami Arcykapłana aż do czasu gdy zost. objaw. Lewitami, '31, 27; oczyszczenie świątyni, namiotu i ołtarza, '31, 21; oddanie przeznaczonemu człowiekowi, '31, 28; odwiązanie, '31, 24; '30, 22; '33, 38; ostatnia praca Arcykapłana, '31,21; prowadzenie do bramy '31, 25; prowadzenie na puszcze, '31, 29; szaty ofiarnicze Arcykapłana, '31, 20; w rękach Azazela, '31, 30; wyznaczenie grzechów, '31, 22; czy Jezus sam prowadzi? '25, 83; czy można współdziałać w strofowaniu? '27, 14.
LEWICI Wiek Ewangelji, '28, 38; c. d. '28, 70; Amramici, '28, 40; Husyjelici, '28, 42; grupy Lewickie, '28, 39; Księgi biblijne, '2,8, 74; ołtarz złoty, '28, 72; praca Gersonitów, '28, 45; stół złoty, '28, 71; słupy, podstawki, sznury, kołki, '28, 77; symbole desek, '28, 76; symbole słupów, '28, 75; sześćdziesiąt podziałów, '28, 43.
LEWICI, "debrzy L." co znaczy? '30, 47; grupy Lewickie, '30, 23; '33, 39; jak można być pewnym, że osoba jest L.? '27, 102; kogo uznawać za L.? '27, 102; '32, 32; oczyszczenie, kiedy nastąpi? '27 102; '32, 31; trzy szereg L. pozafig., '23, 55; w jaki sposób L. rep. uspraw. z wiary, Wielkie Grono, Star. świętych itd.? '25, 83; '29, 15; zamiana za pierworodne, '30, 45.
LIST Elijasza, '27, 34; Listy braci: G. Fishera, '29, 47; '32, 96; R. G. Jolly i C. Kasprzykowskiego, '25, 95; '30, 30; J. Kusiny, '33, 32; Obelżywy list i miła odpowiedź, '31, 47.
LOT i jego córki, ucieczka do Zoar, koziroctwo? '29, 80; zniszczenie Sodomy, '30, 51.
MALUCZKIE Stado ukompletowane, a zupełność pogan? '29, 94; błędzenie w doktrynie, czy można należeć do M. S., '25, 48; '30, 93; na ziemi do rozpoczęcia Anarchji, '27, 31.
MANNĘ, czy można używać? '26, 31; '29, 93; '30, 99; '33, 31.
MANUSKRYPTY nieogłoszone, '25, 42.
MĄDROŚĆ prawdziwa, '24, 46.
MAŻ z kałamarzem, '23, 37; '23, 5; '27, 44; '27, 77; '31, 84.
MIEŁOŚĆ bratnia, '24, 38.
MŁODOCIANI święci — Starożytni i Nowocześni, '23, 66; '28, 82.
MŁODOCIANI Święci, '23, 54; '28, 22; '30, 54; '33, 86. — Pytania i Odpowiedzi: *Charakter*, '28, 15; '30, 64; *Chrzest*, '23, 74; '28,89; jakich słów używać przy, '23, 79; '28, 95; Domownicy wiary, '23, 73; '28, 89; *Droga Jezus*, '28, 89; *Duch Święty*, '23, 75; '28,90; *Gersonitami* żydzi czy Mł. Św., '23, 77; '28, 93; *Głębokie rzeczy* czy rozumieją, '25, 91; '28, 31; '30, 29; '30, 61; rozumieją a nie potykają się, '32, 47; *Kapłani*: czy powinni się zgromadzać z K. '23, 76; '28, 90; czy mają być po stronie, '23, 73; '26, 67; '28, 47; '28, 92; *Klasa*: czy rozwija się, '26, 30; '29, 90; '33, 26; jak można wiedzieć, że są, '23, 78; '28, 93; jak można uważać, gdy ktoś nie jest pewny, kiedy przyszedł do Prawdy, '28, 29; '30, 57; *Krew*, stanowisko wobec K. pozaob. cielca, '23, 73; '28, 88; *Kozłowi* Azazela, czy mogą wskazywać zło, '23, 79; '28, 94; *Literatury* roznoszenie, '25, 91; '30, 28; *Modlitwa*: do Boga, '28, 29; '30, 59; przez Chrystusa, '25, 82; czy członek Malucz. Stąd. powinien prosić czł. M. Św. o mod., '28, 15; '30, 63; "Ojciec nasz", '23, 79; '28, 93; *Napomnienia* Nowego Testam. czy stosują się do, '28, 14; '30, 63; *Obietnice* Kościoła czy można stosować do, '28, 16; *Orędoumika*, czy mają, '23, 73; '28, 89; *Poświęcenie*: czy należy zachęcać, '23, 77; '28, 91; na życie czy śmierć '23, 74; '24, 64; '28, 89; '29, 96; '27, 103; '32, 32; gdy niewierny, '27, 103; '32, 32; czy otrzymuje tym. uspraw. przez '23, 77; '28, 91; Przywiązanie, na co mają skupiać, '23, 75; '28, 90; Raport dobry, '23, 76; '28, 91; Spłodzenie, czy przy końcu Tysiąclecia, '25, 92; '28, 47; '30, 29; '33, 64; jasne pojęcie prawdy czy nie dowodem, '23, 75; '28, 90; *Śmierć*: przy końcu Tysiąclecia czy nie będzie wtóra, '25, 93; '28, 47; '30, 30; czy w bojaźni wtórej śmierci, '28, 15; '30, 63; czy muszą umrzeć przy końcu Tysiąclecia, '23, 78; '28, 94; czy przejdą do przyszłej Desnensacji bez umierania, '23, 77; *Śpiewanie* hymnów, granie, '28, 30, 60; *Starożytnych* Św. nauczanie, '23, 76; '28, 91; *Szate* weselną czy mają, '25, 92; '28, 14; '28, 47; '30, 29; *Udział* w drugiej bitwie Gedeona, '23, 76; '28, 91; *Wieczera* Pańska, '23, 74; '24, 32; '28, 89; *Wzmocnienie* nadziei i odwagi, '28, 15; '30, 63; *Zasługa* Chryst., '25, 90; '28, 31; '30, 28; '30, 61; *Zebranie*, udział '23, 75; '28, 90; *Zmartwychwstanie* a pleć, '27, 103; '32, 47; *Zwycięzcy*, '28, 14; '30, 63.
MŁODZIENY w piecu, '23, 56; '28, 24; '30, 56.
MODLITWA o ogólne dobro żniwa? '25, 91; '28, 31; '29, 96; '30, 28, 61. 99; '33, 48.
MYŚLI Pamiątkowe, '24, 27.
NACZYŃIA złote i srebrne, '23, 55; '23, 23; '30, 55.
NABYWANIE świętych naczyń i sprzętów, '30, 9.
NAZAREJCZYCY Wiek Ew., '32, 7.
NIE DAWAJCIE miejsca djabłu, '29, 34; '32, 82.
NIEKTÓRE zadziwiające równoległości, '24, 83.
NIE ZNAJDUJĘ winy w tym człowieku, '30, 95.
NOC bez pracy żęcia, '23, 35; '27, 75.
NOWYCH Prawd czy można się spodziewać po śmierci onego sługi? '24, 48; '28, 31; '30, 61.
NOWE Stworzenie, jak można wiedzieć, że jest z W. Gr.? '26, 67.
OBJETNICA ogłoszenia trzech artykułów, '33, 23.
OBJAWIENIE roz. XVII, '29, 76; c. d. '30, 13.
OBRAŻENIE, bezpieczeństwo przeciw ob., '24, 51.
OBRZEZKA i jej znaczenie, '23, 74; '28, 89.
OCHOZJASZ, zcb. Eliasz i Ochozjasz.
OCZYSZCZENIE Prawdy i jej S ug, '32, 26.
OFIARY Książąt Wiek Ewangelji, '33, 51; c. d. '33, 77.
OFIARY różne i ich znaczenie pozafig., '29, 9; oczyszczenia po urodz. syna lub córki, '30, 47; składane w dniu pojed., czy były na przebłąkanie za grzechy za rok miniony czy przyszły? '33,16.
OFIARUJE za się i za dom swój? '26, 14; '26, 86; '29, 95; '30, 98.
OLEJ, dlaczego się mówi, że ścieka: aż do nóg? '29, 32.
OLESZYŃSKI, Br., odp. na jego atak, '26, 28; '29, 89; '33, 25.
OŁTARZ złoty, '28, 72.
OPONY z koziej sierci, '28, 84.
OSIEM małych cudownych dni, '30, 36; wielkich cudownych dni, '30, 41.
OSTATNIE współczyny Elijasza i Elizeusza, '21, 2; '27, 19.
OSZCZEP Australijski, '25, 67; '31, 31.
OWOCE Ducha, zob. Czynienie tych rzeczy.
PAMIĄTKA Wieczery Pańskiej, Artykuły i Pytania: "Ażby przyszedł", "Dlaczego jest jeszcze obchodzoną?" '24, 31; Kropienie Krwią, '24, 22; '29, 20; Kropienie krwią co znaczy? '26, 14; '28, 63; Myśli pamiątkowe, '24, 27; Przegląd twierdzeń o dacie Wielkanocnej, '33, 7; Sprostowanie, '33, 13; To jest Ciało Moje itd., '33, 15; c. d. '33, 28; Wieczera Pańska, '30, 25; '32, 18; '33, 41; dlaczego obchodzona w różnych datach? '29, 63.
PASTOR, czy praca naszego Pastora ostoi się, '31, 79; do kogo można stosować ten tytuł? '30, 62.
PASTWISKO, wnijdzie i wynijdzie, a pastwisko znajdzie, co znaczy? '29, 16.
PIECZĘTOWANIE czoła a serca, '23, 34; '27, 74.
PIELGRZYM Lewicki, a twierdzenia o wysokim powołaniu? '31,48.
PILNOŚĆ w interesie Króla, '24, 63.
PIRAMIDA, Świadectwo Piramidy dotyc. Elijasza i Elizeusza, '24, 3; '27, 91; '32, 20.
PODRÓŻE europej. wydawcy: druga, '29, 28; trzecia, '30, 96; czwarta, '31, 95; piąta, '32, 63.
PODRZĘDNI prorocy, kto są? '24, 31; '29, 30.
PODZIAŁY, dlaczego są między ludem w Prawdzie. '25, 48.
POGLĄDY i przeglądy, '26, 90.
POKROPIENIE krwią co znaczy? '26, 14; '28, 63.
POŁĄCZENIE, ruch pragnący połączyć wszystkich braci? '33, 47.
PÓLNOC, z przypowieści o dziesięciu pannach, '25, 21; '29, 33.
POSELSTWO, w czasie Wtórego przyjścia naszego Pana, dla ludu Jego, '31, 3.
POTOP, rok potopu, figura i pozafigura. '24, 86.
PRZEDMOWA do VI tomu, '30, 27; '33, 44.
PRZEGLĄD Krytyki Br. Stahn, '29, 66.
PRZEGLĄD twierdzeń P. B. I. o dacie wielkanocnej, '33, 7.
FRZEV/ÓD, zob. Toicarzystwo.
PRZYCHODZEN i ubogi? '23, 78; '28, 94.
PRZYMIERZE, Nowe, czy już dziła? '28, 79; Abrahamowe a nowe przym.? '30, 46.
PRZYPISANIE a kupienie? '33, 47.
PRZYWILEJE onego sługi, '23, 37; '27, 77.
PRZYWŁASZCZENIE władzy apostołskiej, przez wskazywanie na jed. W. Grona? '26, 67; '28, 64.
REZOLUCJA, '30, 44.
ROCZNE Godło, '26,24; '27,3; '28,12; '29,2; '30,6; '31,2; '32,5; '33,5.
ROZNE Sprawozdania: piąte, '24, 18; szóste, '25, 2; siódme, '26, 2; ósme, '27, 5; dziewiąte, '28, 2; dziesiąte, '29, 3; jedenaste, '30, 2; dwunaste, '31, 12; trzynaste, '32, 2; czternaste, '33, 2; ze Skandynawji, '26, 5.
RÓWNOLEGŁOŚCI czasów, '24, 83.
ROZŁĄCZENIE Malucz. Stada i W. Grona, '23, 52; '28, 20; '30, 52.
RUTHERFORD, J. F., w Cesarskiej Dolinie, '33, 42; '30, 24; Głupi i niepożyteczny pasterz, '26, 19; '29, 83; '33, 19; Mieszkajmy w pokoju, '25, 39; Nie będziesz znosił fałszywego świadectwa, '29, 87; '33, 23; Oszczep Australijski, '25, 67; '31, 31; Poglądy o Elijaszu: Nowy pogląd (albo) Pierwszy nowy pogląd, '23, 27; c. d. '23, 48;—'27, 55; c. d. '27, 69; Drugi Nowy Pogląd, '23, 44; C d. '23, 60;—'27, 72; c. d. '27, 84; c. d. '27, 99; Cztery różne poglądy o E., '30, 66. Poglądy i Przeglądy, '26, 19; Towarzystwo jako Przewód, '23, 23; '27, 64; '31, 56; Zły Sługa, '23, 8; Zaciemnienie się prawego oka, '25, 19; '29, 50;—'25, 72;—'23, 74; '30, 86;—'30, 66;—'31, 34; '32, 50;—'32, 66;—'33, 66; na Filadelfię i Laodycję, '29, 33; na Piramidę, '29, 39; Złudzenie roku 1925,— '25, 89; '30, 24; '33, 42; Wykazane zostaną wielkie rzeczy o nim z Księgi Sędziów, '32, 67.
KRYTYKA błędnych jego nauk na następujące przedmioty: Aggieusz 1:14; 2:6-9; '31, 47; '32, 62; Amalekici Egipcjanie, mieszkańcy Sodomy i Gomory czy pod wyrokiem śmierci, '31, 33; '32, 52; Aniołowie, nauczyciele, żenicy. '31, 37-38; '3" 53-54;

- Antychryst, '32, 70; '31, 42; '32, 59; Apostołów liczba '26, 92; ARMAGEDON, '31, 46; '32, 62; Betel. Kto właścicielem, '26, 91. Błyskawice, '30, 67; Boska organizacja, niewiasta, Syon, '32, 69; Bóg Sabaoth, '32, 79; Charakter wyraż., '31, 40; '32, 55; '32, 69; '32, 79; Człowiek grzechu, '31, 42; '32, 59; '32, 74; Czas końca, a czasy pogan, '30, 66; '30, 75; Dni Daniela, '25, 79; '30, 78; Dotknięcie umarłego, '32, 79; Dozwolenie złego, '30, 70; '31, 36; '32, 52; " '33, 70; Droga świątobliwości, '32, 76; Duch święty, '31, 42; '32, 57; Ducha Św. wylanie, '26, 83; '30, 92; Duch i Oblubienica, '30, 63; Dwie części wyglądzoną '26, 93; Egipt, '33, 70; Egzaminacja Harfy, '26, 94; Enoch, '25, 31; '29, 61; Estery Ks. '32, 72; Ezechielowo prorokowanie, '32, 79; Ez. roz., 8 i 9, '32, 75; Filadelfja i Laodyceja, '29, 36; Głosowanie, '30, 63; Gog i Magog, '33, 70; Grzesznicy nieuspraw. do żywota, a wtóra śmierć, '25, 25; '29, 53; Harfa, '26, 94; Hjob, '31, 34; '32, 50; Iz. 62:10; Iz. 30:26, '26, 82; '30, 92; Jednostki wykazane w Biblii, '31, 46; '32, 62; Jehu, Achab, Jezabela, '33, 71; Jeden z książąt, czy Szatan, '25, 32; Jezus wobec szatana, '26, 81; '30, 91; Kamień, który nie bywa: w rękę, '33, 67; Kamień obrażenia, '33, 65; K. na Syoiiiie '32, 79; Klucze '33, 68; Koniec świata, '26, 81; '30, 91; Konwencje gawędami o charak., '31, 47; '32, 62; Kres, '31, 46; '32, 61; Królestwo Boże, czy po Anarchji, '31, 46; '32, 62; Liga Narodów, '30, 78; Lucyfer zrzucony, '26, 77; '30, 88; Mat. 8: 11,12; Łuk. 13:28; '32, 78; Mąż z kałamarmem, '32, 75; Mężowie z bronią, '32, 75; Miasto ucieczki i mściciel krwi, '26, 78; '30, 83. Miljony nigdy nie umrą, '26, 96; morze, '32, 63; '31, 47; Namaszczenia dwa, '32, 79; Narodzenie narodu, '25, 78; Narodzenie, a spłodzenie, '30, 72; Niewiasty, '33, 69; Nil, '33, 76; Nowe Stworzenia a śmierć, '25, 20; '29, 52; Obchodzenie Pamiątki, '33, 68; Obraz Daniela, '26, 94. Obawa Jezusa w Getsemani; '32, 79; Oczyszczenie gałęzi, "32, 77; Okup, '25, 29; '29, 60; "On sługa", '32, 63; '31, 47; Opoka, '33, 68; Opozycja, a zdrada Tow. '32, 70; Opuszczenia w przedrukach Strażnic '26, 91; O-statki, '30, 70; Owce i Kozły, '25, 23; '29, 54; Owce Królestwa, '31, 39; '32, 55; Pałac za \$75,000, '30, 70; Picie wina, '32, 79; Piramida, '29, 39; Pismo Św. dla ostatka, '32, 67; Plan Boski, '31, 35; '32, 51; Poddąństwo wodzom, a władzy cywilnej, '30, 69; Podnózek '33, 68; Pokój bezpiecz. nagle zgi., '32, 63; '31, 47; Poród pozafig. Sary, '32, 69; Poruszenie wszystkich rzeczy, '32, 63; '31, 47; Powołanie a wybranie, '30, 73; Powrót czy udany, '30, 67; Prawica Boża, '33, 68; Prostacy, '32, 79; Przymierze Sary, a ofiary, '25, 19; '29, 51; Przyjście Pana do świątyni w 1918, '25, 76; '31, 42; '32, 59; Psalm 8:5-7, '31, 36; '32, 52; Psalm 16, '31, 36; '32, 52; Psalm 68:19 "dary", '33, 69; Psalm 82, '25, 32; '29, 62; Przy poświęceniu o dziesięciu pannach, '25,21; '29,52; Pszenica a kąkol, '26, 78; '30, 89; Radość wystawiona, '33, 68; Rewizja Cieni Przybytku, '26, 93; Rodzina Noego w Arce, '26, 96; Rok Jubileuszowy, '25, 76; Ruch Eliasza niewiadomy, '31, 43; '32, 58; Rut Ks., '33, 76; Sąd rozpoczął się w 1918, '32, 78; Sen Nabuchodonozora, '31, 40; '32, 56; Siedm Kościołów, '31, 43; '32, 58; Sień, '24, 13; Skala a góra, '33, 67; Skrócenie dni, '26, 76; '30, 86; Sługa a onym sługą, '30, 69; Słowa N. Pana, czy nierozważne, '32, 79; Słowo "rab", '33, 69; Sprzedaż książek usprawied. Imienia Jehowy, '32, 71; '32, 62; '31, 47; Stanowisko nasze względem dobrych zwoln. Tow., '32, 66; Star. święci i ich powrót, '25, 74; '32, 77; Syntelega, telos, '33, 75; Szata Sprawiedliwości Chrystusowej, '25, 74-76; Szata weselna, '25, 74; Szatan, a prawo do panowania, '26, 82; '30, 92; S. wziętym '25, 32; '29, 62; S. wyzwał Boga do walki, '31, 34; '32, 50; S. zrzucony z nieba w 1914, '25, 79; '26, 85; '30, 94; '32, 69; S., upadli aniołowie ki. wtórej śmierci po uśmierceniu będą wzbudzeni, '33, 69; Szatańska organizacja, '30, 68; Szkoły niedzielne, '26, 94; świadkowie Jehowy, '32, 76; światło w ciemności, '26, 76; Świątynia, '31, 47; '32, 62; Tow. "onym sługą", '26, 91; Tow. częścią Boskiej organizacji, a rząd szatańskiej, '32, 78; Tymczasowe Usprawiedliwienie, '23, 66; '29, 87; '33, 23; Tysiąclecie małe fałszywe, '26, 78; 2 Tesal. 1:6-10, '25, 27; '29, 57; Trzy znaki, '33, 75; Testament Br. Russell, to "niejakie pismo," '32, 78; Te wszystkie rzeczy 1 Kor. 10:11, '32, 67; Tytuł "Radny", '30, 62; Umysł a serce, '25, 18; '29, 78; Unieważnienie Kom. Red. Strażnicy, '32, 78; Usprawiedliwienie, '23, 66; '29, 87; '33, 23; Usprawied. Imienia Jehowy, '32, 71; Więźniowie, '30, 69; Winnica, Izaj. 27:2; '31, 46; '32, 61; Wóz, '33, 69; Wstąpiłeś na wysokość, '33, 69; Wtóra śmierć, a nauczenni w Piśmie i Faryzeusze, '25, 25; '29, 56;—'25, 30; Wybór Starszych, '33, 73; Wykręt argumentu o Okupie, '25, 25; Wiary wyrabianie po poświęceniu, '25, 19; '29, 51; Wyrok a przekleństwo, '25, 79; Zach. 3:1-8, '26, 79; '30, 89; Zachowanie Faraona a Szatana, '33, 70; Zasługa Chrystusowa, a grzechy dobrowolne, '26, 92; Złudzenie roku 1925, '30, 24; '33, 42; '25, 89; Zły sługa, '26, 6; Zorobabel, '32, 79; Żniwo, '25, 28; '29, 53; Zupełność czasów, '33, 75; Życiowe prawa, a prawo do życia, '26, 95; Żyd. Zach. 8:22,23, '32, 63; 31, 47; Żywi a umarli, '26, 95.. SARERTA pozafig., '23, 84; '28, 52. SĄDZENIE przed czasem, '25, 13. SIOSTRA, a organizacja zboru, '28, 30; '30, 60. SKARBIENIE Skarbów, '28, 6. SKÓRY Baranie, '28, 84. SKRZYDŁA, pod Jego s., '26, 18; '29, 82; '33, ±8. SŁUGA, przywileje onego sługi, '23, 37; '27, 77; "on zły sługa", '26, 6. SŁUPY, drążki, deski, '28, 74-76. SŁUŻBA wojskowa? '33, 46. SPRAWIEDLIWOŚĆ Jehowy, '24, 62. SPRAWOZDANIA z Wieczery Pańskiej, '27, 88; '29, 76; '30, 100; '31, 93; "32, 95. SPROSTOWANIE o Dacie Wielkanocnej, '33, 13. "STAŁO SIĘ", '23, 33; '27, 77. STAHN, Br., przegląd krytyki, '29, 66. STAROŻYTNI ŚWIĘCI, a ich próba do życia? '30, 46; jakie dowody, że będą głównymi na ziemi? '31, 63. STARSI, podręcznik dla starszych, '24, 52. STÓŁ Złoty, '28, 71. STRÓŻU, co się stało w nocy? '24, 71. SYNAMI, przez przyjęcie czy spłodzenie? '26, 14. SYRYJCZYCY i Benadad, kogo repr.? '24, 16. SZATANA Wiązanie, '25, 32. SZKODA wojenna po popieczętowaniu, '23, 35; '27, 75. SZPIEGOWANIE ziemi, '23, 41; '27, 80. ŚCIĘCI z Chrystusem, '26, 34; '29, 92; '33, 30. ŚWIADECTWA fałszywego nie będziesz znosił, '26, 26; '29,87; '33,23. ŚWIATŁOŚĆ świata, dla kogo? '25, 38. TESTAMENT Br. C. T. Russell'a, '28, 36. TOWARZYSTWO, czy ma prawo decydować, jaką literaturę mają zbory rozpowszechniać? '29, 93; '33, 32; jako przewod., '27, 64; '23, 23; '31, 56; czy następ. br. Russell? '26, 13; '26, 86; '28, 46; '29, 93; '30, 97; '33, 31; czy może zmieniać Cienie Przybytku? '26, 14; '26, 86; '28, 47; '29, 94; '30, 64. TŁUSZCZ, dlaczego zabronione jedzenie? '31, 63. UBOGI i przechodzeń, '23, 78; '28, 94. UCZCIWOŚĆ Serca a doskon. uczyn., '29, 19. UMYŚL Chrystusowy, '25, 34. UMYWALNIA, dlaczego ze zwierciadeł? '31, 64. USPRAWIEDLIWIENIE tymczasowe a ożywione, '23, 63; '23, 67; '23, 79; '25, 15; '30, 26; '30, 55; '33, 43; Żydzi czy mają tym. ust.? '23, 80; krótki dowód na tym. uspr., '23, 79; '28, 95. WESELE i Wieczera Baranka, '25, 74; '33, 46. WEZWANIE, Przesiew. Broń ku zabijaniu, '23, 2; '27, 43; '31, 82; pod jakie wez. podchodzą ci, co przyszli do Prawdy między 1911 a 1914? '30, 48. WIARA Żywa, jak się objawia? '24, 82. WIATR, cztery wiatry, '23, 35; '27, 75. WIECZERZA Pańska, zob. *Pamiętka i Sprawozdanie*. WIEKI Ewang. w miniaturze, '31, 5. WIELKIE GRONO, czy bywa teraz objawione? '26, 30; '29, 91; '33, 27; jak możemy wiedzieć, że nowe stworzenie jest W. Gr.? '23, 67; jaką pracę wykonywa? '30, 46; czym się karmi? '27, 102; '32, 31; czy jest latoroślami winnej macicy? '26, 32; '29, 93; '30, 93; czy śpi w śmierci? '25, 93; '28, 48; kiedy przedzie poza drugą zasłonę? '25, 93; '28, 32; za jakie grzechy odpokutuje? '23, 79; Jezus da się poznać W. Gr. w Epifanii, '30, 53; ich pra" ca w przyszłości, '30, 53; zob. Eliasz i Elizeusz i Lewici. WIERNY Sługa, a nowe prawdy? '24, 48; '28, 31; '30, 61. WOJNA światowa przedstawiona w Biblii, '32, 36; jej stopniowe zakończenie, '26, 76; '30, 86. WTOZY, '23, 39; '27, 78. WYŚCIGI o Nagrodę, '32, 34. ZACHARJASZ (11:15-17), '26, 19. ZASŁUGA Chrystusowa, '24, 34. ZAWÓD na rok 1925, a nasze postępowanie względem braci? '30,46. ZION Messenger, a nauki tego pisma? '30, 47. ZŁOTA Reguła, '24, 40. ZŁOTO doświadczone w ogniu, '25, 70. ZŁUDZENIE Roku 1925, '25, 89; '30, 24; '33, 42. ZŁY S liga, '26, 6. ZUPEŁNOŚĆ Pogan? '29, 94. ZWYCIĘSTWO Miłości nad Bojaźnią, '26, 50. ŻĘCIE, koniec 1918, egzam. pogl. Olsona, '24, 2; '27, 90; '32, 19; zob. Czas żęcia. ŻNIWO, czy dzieło Żniwa opis. w Obj. 14:17-20 następuje chronologicznie po zakon, się rzeczy opisanych w w. 14-16? '32 47-czy zakończyło się? '24, 78; zob. Czas Żęcia. ŻYCIE, Pomoc w codziennym życiu, '28, 66.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANJI

PAUL S. L. JOHNSON, Wydawca i Redaktor.

Będąc wolnym od sekt, partii, organizacji i wyznań ludzkich, ale przywiązany do Boga, tak jak wyrozumiewa Jego Słowo. Pismo to wydawane jest dla obrony Prawdy Parousji udzielonej od Pana przez "wiernego sługę", jako podstawy dla dalszego rozwijania Prawdy: dla obrony zarządzeń, czarteru i testamentu, udzielonych od Pana przez "wiernego sługę", jako rzeczy wiążące kontrolujące Korporację i Stowarzyszenia między ludem Prawdy i dla głoszenia i obrony rozwijającej się Prawdy Epifanii, jako pokarmu na czas słuszny dla Pańskiego ludu wszystkich klas i oddziałów, tak jak upodoba się Panu udzielić.

Dla bezpieczeństwa pieniądze zasylać należy ze Stanów Zjednoczonych przekazami ekspresowymi, bankowymi i pocztowymi. Z poza granicy St. Zjednoczonych tylko przekazami bankowymi.

Przy zmianie adresu prosimy nadesłać jak stary tak i nowy adres. Prosimy dać pełny adres u góry każdego listu. Kopia "Teraźniejszej Prawdy" będzie wysłana darmo, jak dla proszących c to, tak i dla innych osób, jeżeli ich adresy nam będą wysłane. "Teraźniejsza Prawda" jest wysyłana biernym Pańskim na tych samych warunkach jak za czasów br. Russella. Odnowienie prenumeraty jest płacone na owijaczce każdego wysłanego egzemplarza.

Roczna prenumerata \$1.0.) (S zł.); pojedyncza kopia 2Sc (1 zł.).